

ISKRICE

2015/2016

Dragi učenci, spoštovani starši, cenjeni bralci!

Šolsko glasilo Iskrice je letos že drugič ugledalo luč sveta. Prva številka je bila tematska in je nastajala ob pripravi dneva šole, ko smo spoznavali bogastvo domače Brestanice.

Tokratna številka je zbir pretežno literarnih in likovnih izdelkov učencev.

Mnoga avtorska dela so nastala ob pisanju na literarnih natečajih. Nekatere misli pa so plod ustvarjalnih niti pri pouku, ob poustvarjanju, po zanimivih doživetjih ... V njih je zaznati izjemne miselne preobrate, ubesedene domišljajske svetove in doživljajske motive. Naši mladi avtorji nas učijo novih pogledov na svet in mladih razmišljanj. Besedni zaklad s pridom uporabljajo v pisani besedi in nas tako plemenitijo. Njihove miselne iskricе vejejo iz vsakega dela. Razvrstili smo jih po razredih od drugošolcev do devetošolcev. Besedila se daljšajo skladno s starostjo in pridobljenimi ustvarjalnimi izkušnjami.

Med besedila smo kot razstavo razvrstili likovne izdelke. Od najmanjših, ki svoje drobne spretnosti znajo uporabiti za natančno izpeljavo različnih likovnih tehnik, do največjih, ki so svoj izjemen likovni talent že prepoznali in ga ne skrivajo pred svetom. Tudi likovna dela so nastajala ob nekaterih natečajih oziroma ob vztrajnem raziskovanju svojih mej likovnega ustvarjanja.

Z našim letošnjim glasilom želimo dati veljavo slehernemu učencu, ki je svoje šolsko delo in talente vzel resno in s trudom prišel do izdelka, vrednega ogleda in branja.

Naj konec šolskega leta tako prinese krono ustvarjalcem, bralcem pa užitek ob prebiranju mladih idej.

Milena Žičkar Petan

Iskrice: glasilo učencev OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Besedila in likovni izdelki: učenci OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Mentorice: učiteljice OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Uredniški odbor: člani novinarskega krožka

Glavna urednica: Milena Žičkar Petan

Naslovnica: Mia Škoberne

Računalniško oblikovanje: Anej Vovčak, Gal Zakšek

Brestanica, junij 2016

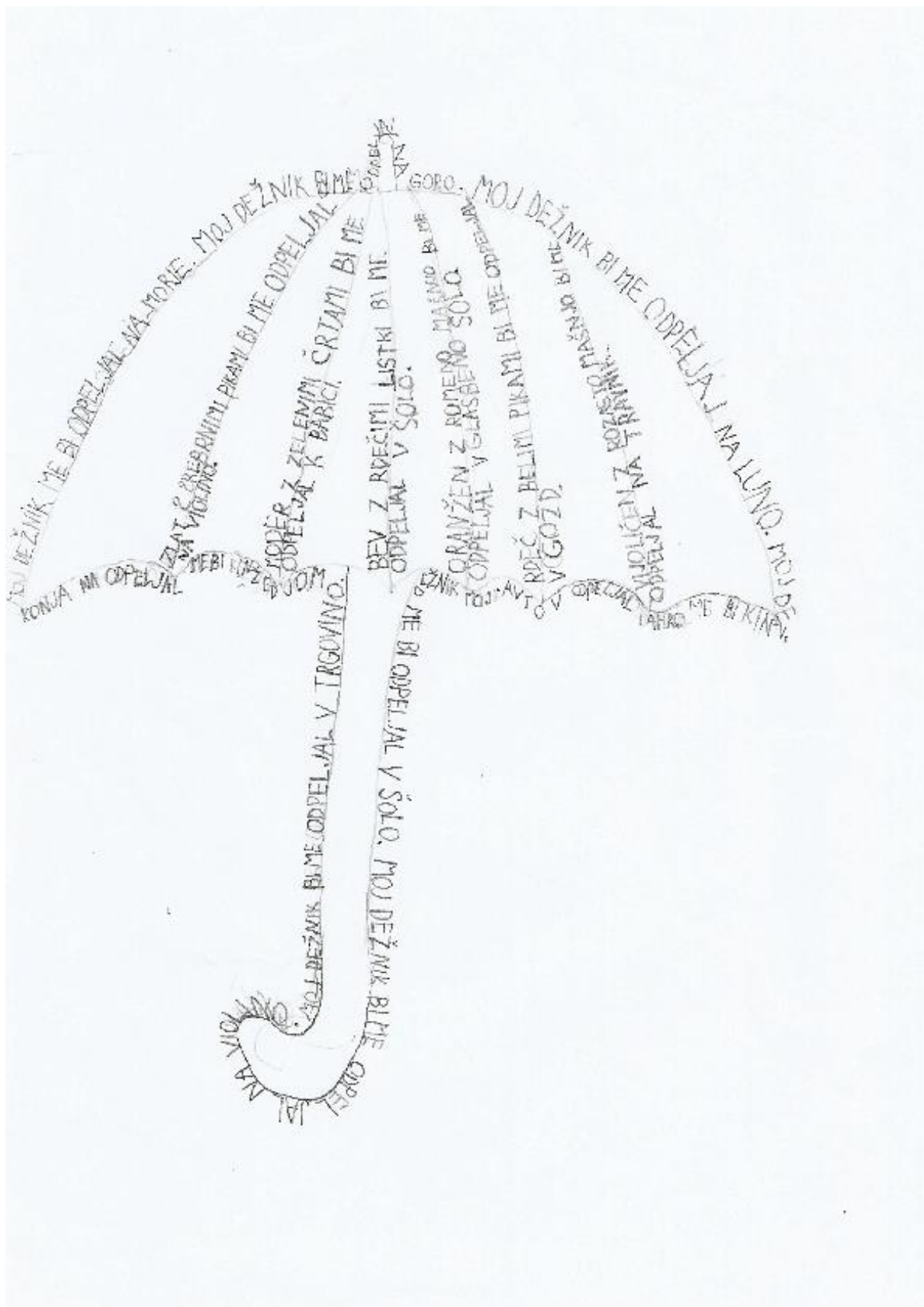
ČAROBNA PREPROGA

Moja čarobna preproga ima rdeče in rumene pikice in svetlo modre črtice. In ta čarobna preproga me je v ponedeljek odpeljala v vesolje. Tam sem videla polno zvezd in planetov in celo SONCE. Bilo je skoraj čisto rumeno in vse zvezde so bile čisto drugačne. Videla sem rumene, rdeče, oranžne in še veliko drugih barv. Vse drugo je bilo čisto črno. Videla sem tudi planete v obliki ribe, bonbona, race, morskega psa in tudi hobotnice ter lizike. In na planetu, ki je bil v obliki lizike, sem opazila veliko rjave barve in na njej toliko mravljič, da jih nisem mogla prešteti. Malo in še malo sem se približala, tako da sem stopila nanj in mravlje so me napadle. Potem sem prosila čarobno preprogo, da me odpelje domov in vrnila sem se.

Hana Grubič, 2.a

Sandra Bohorč, 1. a

Tisa Ljubi, 2.a

ČAROBNO DREVO

Nekoč je bilo eno drevo. To ni bilo navadno drevo, ker se je ponoči premikalo.

Neko noč je Jakec šel ven in videl premikajoče drevo. Začel je kričati: »Aaaa!« Drevo ga je vprašalo: »Zakaj kričiš?« Jakec je rekel: »Ker se premikaš in imaš obraz.«

Potem je Jakec šel v hišo in vsem to povedal. A nihče mu ni verjel. Počakal je naslednjo noč in povabil je svojo družino ven. Drevo se je zopet premaknilo. Vsi so debelo gledali. Nihče drug ni vedel za to čarovnijo.

Borut Jan Ružič, 3.a

VILA ČIRA ČARA,

Gaj Bračun, 2.a

LETEČE DREVO

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je živelo drevo s krili. Ko mu je postalo dolgčas, se je zruvalo iz zemlje in odletelo.

Nekega dne, ko je letelo, je na tleh videlo ptico, ki je bila sama. Ptica ga je vprašala, če si lahko na njem splete gnezdo. Drevo je dovolilo. Ptica je spletla veliko gnezdo in izvalila jajca. Ko so se izvalili ptički, sta jih drevo in ptica učila leteti.

Po enem mesecu so skupaj poleteli okoli sveta.

Žana Špiler, 3.a

UČENA VRBA

Živela je vrba, ki je svetovala, računala in pisala.

Nekega dne sem imela težave. Z žalostnom obrazom sem šla mimo vrbe. Vprašala me je, kaj je narobe. Jaz pa sem ji odgovorila, da jutri pišemo test in ne znam snovi. Napisala mi je račune in vse sem rešila prav.

Drugi dan nisem imela težav in pisala sem 5.

Neja Pirc, 3.a

STARA JABLANA

Še do včeraj je bila jablana stara dvesto devetindevetdeset let. Danes pa je to drevo staro točno tristo let.

To ni čisto navadna jablana, na njej rastejo namreč zlata jabolka. Pod njo je hladna senčica. Jablana ima sedem vej, na vsaki veji je dvanajst listov. Posebna je še zato, ker v njej živijo škratje. Ti čudoviti škratje ji dajejo vodo.

Tako bo jablana vedno srečna.

Tinakara Umek, 3.a

Lea, Alen, Nejc, Monika, 3.a

DOŽIVETJE S STARIMI STARŠI

Povedal bom, kaj sem doživel pri babici Tereziji in dedku Ivanu.

Nekega dne, ko je bilo poletje in je bilo vroče, mi je dedek rekel, da greva loviti ribe. Takoj sem vzel mrežo, obul škornje in odkorakal v avto. Peljali smo se k stricu Davidu in nato šli loviti ribe. Nalovili smo 14 rib. Po končanem ribolovu smo se odpeljali domov.

Ribe smo spekli za kosilo.

Žan Zakšek, 3.a

NAŠA DRUŽINA

Naša družina šteje tri člane: mami, očka in jaz. Živimo v hiši, a pri nas ni gneče.

Moj očka je strojni ključavničar in dela v izmenah. Ko zjutraj pride v službo, si obleče delovne zaščitne hlače, brezrokavnik in natakne zaščitna očala. Dela na liniji za kovinske peči in pralne stroje.

Mami je kmetijska svetovalka in dela v Kmetijsko gozdarskem zavodu Novo mesto. Svetuje kmetom in gozdarjem pri delu. Hodi na kmetije in popisuje živino, preverja tehnično opremo v gozdovih. Preverja urejenost gozdov, polj, vinogradov ...

Jaz še hodim v šolo in delam naloge.

Matija Strgar Kunej, 3.a

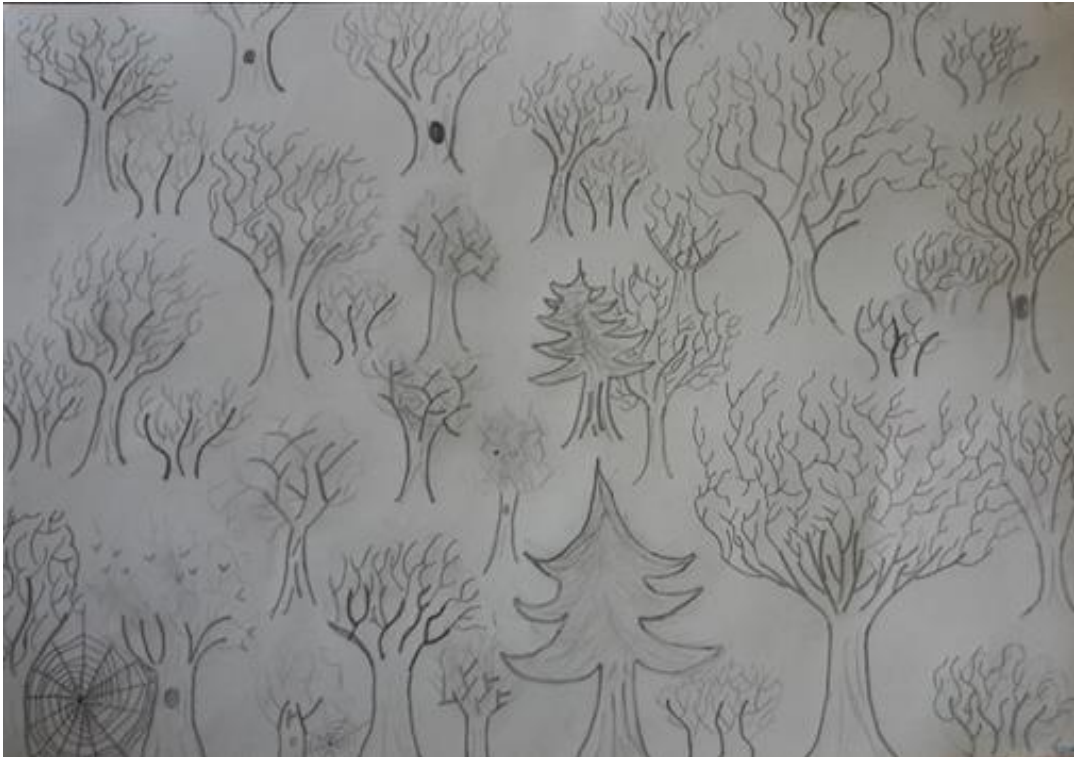

Janez Kodrič, 3.a

SLADKA ZGODBA

Nekoč je živel Miha. Rad je imel sladkarije. Bil je pravi sladkosned. Rad je pil sladko vodo in jedel sladoled. Za zajtrk si je že privoščil veliko piškotov in poln lonček sladke kave. Sladkal jo je s sladilom. Nekega dne je vprašal mamo, iz česa se naredi sladkor. Ona mu je odgovorila, da sladkor dobijo iz sladkornega trsa. Tako je Miha spoznal, iz česa je njegov najljubši dodatek jedem.

Zala Simonišek, 3.a

Alen Novak, 3.a

LUTKE V KNJIŽNICI

Vsi učenci 3. razreda smo prebrali knjigo Frana Levstika, Kdo je napravil Vidku srajčico.

Doma smo izdelali lutke iz blaga, lesa, papirja, volne in plastike. V knjižnici smo pripravili razstavo lutk in zaigrali predstavo, ki so si jo ogledali učenci 1. in 2. razreda. Nato pa so lutke še ocenili. Najboljše so bile Matijeve marioneta, Žanin Videk in Nejini lutki – Videk z raztrgano srajčico ter Videk z novo srajčico.

Prijavili smo se tudi na natečaj bralne značke KNJIGOVANJE, fotografije lutk smo poslali v Ljubljano.

Klemen Bohorč, Žan Zakšek, 3.a

SODELOVALI SMO V KOSTANJEVICI NA RAZSTAVI LUTK

Pri bralnem krožku smo brali zgodbo Kdo je napravil Vidku srajčico. Po zgodbi smo nato doma naredili lutke.

Nekaj izbranih lutk pa smo poslali v Kostanjevico na razstavo EKSTEMPORE 2016. Vsi, ki smo lutke poslali, smo bili vabljeni na ogled. Tako smo Neja, Žana in Matija bili na prireditvi v Kostanjevici na Krki. Prišla je tudi naša učiteljica. Bilo je veliko različnih lutk. Zanimivo mi je bilo, ker so lutke razstavili na drevesa. Najbolj mi je bila všeč lutka Škarjice po pravljici Šivilja in škarjice. Škarje so bile velike okoli 2 metra.

Imeli so tudi kratek kulturni program. Po prireditvi je bila pogostitev, kjer smo se družili.

Neja Pirc, Žana Špiler, 3.a

RAZREDNA MASKOTA KRIŠTOF

Monika Levičar, 3.a

PODELITEV PRIZNANJ ZA BRALNO ZNAČKO

Zadnji šolski dan v aprilu smo imeli podelitev priznanj za bralno značko.

Najprej je bil kviz. Ko smo z njim končali, smo začeli s podelitvijo priznanj. Bili sva nestrpni do trenutka, ko naju je gospa ravnateljica poklicala na oder, da prejmeva priznanji. Zelo sva bili veseli, da sva opravili bralno značko. Po koncu podelitve smo se še fotografirali.

V četrtem razredu nas je samo devet učencev opravilo bralno značko. Bili sva žalostni, ker je polovica ni. Upava, da bo drugo leto drugače in jo bomo opravili vsi.

Brina Ljubi, Živa Milar, 4.a

Žiga Čuber Potočnik, 2.a

Res mi ni bilo lepo,
ker mi je za eno knjigo zmanjkalo,
da priznanje bi dobila,
ki sem se ga veselila.

Žalostna sem bila zelo,
a žal je bilo tako.
Letos se nisem dovolj potrudila,
naslednje leto bom pa to spremenila.

Ana Lackovič, 4.a

Eva Sluga, 2.a

Tisa Ljubi, 2.a

Ko prireditev se je začela,
vsa dvorana je zaživela.
Vsi bili smo veseli,
ker pouka nismo imeli.
Na začetku kviz je bil,
ki o branju nas je poučil.
Kviz bil je zanimiv,
saj nam novo znanje o knjigah je podaril.
Na koncu gospa ravnateljica
je priznanja razdelila
in s tem učence razveselila.

Aljaž Belinc, Gašper Colarič, 4.a

PRVI ŠOLSKI DAN

Pred petimi leti sem prvič odšel v šolo. Ko sem se zjutraj zbudil, sem bil zelo vesel. Hitro sem se umil in oblekel ter podrgnil zobe. Nato sva se z mamico odpeljala.

Ko sva prispela v šolo, so naju pozdravile gospa ravnateljica, učiteljica Suzana in vzgojiteljica Marjanca. Prišla sva v razred. Bil je zelo lep. V njem so bile mize, stoli, omare, računalnik in lesena kuhinja. Najprej smo se pozdravili. Učiteljica nam je povedala, kako naj naredimo lonček za pisala. Mami mi je pomagala in ugotovila, da sem si izbral škarje za levičarje, a jaz sem vseeno rezal z njimi. Potem smo spoznali čebelico Sonči, ker smo bili mi skupina Čebelice. Čez nekaj časa smo dobili vrečko za športno opremo s svojim imenom in priimkom. Dobili smo še plišastega zajčka. Dogovorili smo se, da bomo stali v vrsti po abecedi. In tudi, da bo vsak učenec, ko bo imel rojstni dan, odnesel Sonči domov.

Na koncu smo se spoznali s sošolci in dobil sem nove dobre prijatelje. In tako se je končal moj prvi dan v šoli.

Nejc Košar, 5.a

Klara Hriberšek, 5.a

PELJAL SEM SE Z LETALOM

Pred nekaj leti sem atija vprašal, kako lahko letalo leti. On pa je brez besed poklical prijatelja in ga vprašal, če ima čas. On se je le nasmejal in vprašal, kdaj prideva na letališče. Sedla sva v avto in se odpeljala.

Prispela sva na letališče in zagledal sem veliko letal. Čez nekaj minut se je pripeljal še prijatelj. Dogovorili smo se, kam se bomo peljali. Potem sem sedel v letalo, onadva pa sta ga izvlekla ven. Natočili smo gorivo in naredili predpoletni pregled. Zelo sem se zabaval. Potem smo pobrisali krila in stekla. Kmalu sta ga prižgala. Sedel sem v letalo in si nadel slušalke. Privezal sem se in gledal ven. Kmalu smo se odpeljali na stezo. Ati je položil roko na ročico za plin in jo potisnil naprej. Po slušalkah sem slišal, kaj sta se pogovarjala. Tako smo šli hitro, da sem videl vse megleno. Hitro smo se dvignili. Pogledala sta nazaj in me vprašala, kako se imam. Pokimal sem in naprej gledal ven. Vse je bilo tako majhno. In tako smo bili blizu oblakov. Videl sem tudi svojo hišo in šolo. Dvakrat smo zakrožili nad hišo. Videl sem mamo, kako mi je mahala. Na bazenu pa je bilo veliko plavalcev. Potem pa smo obrnili in pristali v Cerkljah.

Takrat sem si zaželel, da bi tudi jaz imel svoje letalo in postal pilot. Potem smo šli na pijačo in se odpeljali domov. Sanjal sem točno to, kar se je zgodilo.

Urban Bračun, 5.a

DOBILA SEM SESTRICO

Leta 2012 se je v bolnišnici rodila moja najmlajša sestra. Zato smo se oči, Eva in jaz odločili, da obiščemo mami in Ido.

Vse se je začelo v petek, 9. 3. 2012, ko se je rodila Ida. Pome sta v šolo prišla babi Zdenka in deda Branko. Šli smo po Evo v vrtec, nato pa se odpeljali k babici domov. Ker sva z Evo zelo pogrešali mamico, sva jokali. Odločili sva se, da bova mamici nekaj narisali. Jaz sem narisala bolniško sobo, Eva pa prečudovitega modrega zmaja. Tisto noč sva prespali pri babici. Naslednji dan je po naju prišel oči in naju odpeljal domov. Zelo lepo sva se oblekli, nato pa smo se odpeljali v bolnišnico Brežice. Tam je bilo veliko sob, vendar smo mamico in Ido vseeno našli. Mamici sva dali risbice, katerih je bila zelo vesela. Nama z Evo je bila najbolj všeč Ida. Imela je tako drobne prstke. Mami se še zdaj spomni, da sva bili z Evo enako oblečeni.

Tako je potekal moj prvi obisk bolnišnice. Še danes se ga spomnim, kot bi bilo včeraj.

Ana Sluga, 5.a

Maša Vasiljevič, 3.a

SUPER EKSTRA ŠKORNJI

Imam čudežne škornje, ki lahko sami hodijo, letijo, pišejo s čisto pravim svinčnikom in me lahko spremenijo, v kar želim. Imam jih že eno leto in pol, pa se še zdaj čudim, kako da nič ne jedo. Če vas zanima, kako se pogovarjamo, vam povem, da je čisto preprosto. Ker znajo pisati, mi odgovor napišejo na list, če jih kaj vprašam.

Nekega dne smo šli v gore. Ni se mi dalo hoditi, pa so me škornji sami nosili. Bil sem jim zelo zelo hvaležen.

Goran Županc, 5.a

Eva Sluga, 2.a

PRVIČ V BOLNIŠNICI

Nekega dne smo se doma igrali na trampolinu. Ker sem bil še majhen, sem dal na trampolin kamen. Skakal sem in padel na kamen.

Padel sem v nezavest in iz glave mi je močno tekla kri. Sestra in prijatelj sta hitro poklicala mamo in odpeljali so me na šivanje. Ko sem se zbudil, so okoli mene stali zdravniki. Povedali so mi, da imam počeno lobanjo in da bo potrebno rano zašiti. Spet sem padel v nezavest. Zbudil sem se na beli postelji. Na moji desni strani je ležal otrok, ki je krvavel zaradi ogromne količine stekla, ki je padla nanj. Na moji levi pa je imel deček opekline, ki jih je dobil zaradi petard. Dolgo smo se pogovarjali, potem pa je napočil trenutek.

Odpeljali so me v kirurško sobo in me položili na posteljo. Zraven mene pa: skalpel, nož, vrvica, s katero se šiva, in še drugi srhljivi pripomočki. Anestezist mi je govoril račune in hkrati dajal uspavala. Zaspal sem. Ko sem se zbudil, sem moral nekaj časa samo ležati.

Zahvalil sem se zdravnikom in s starši odšel domov. Sedaj sem že dolgo čisto zdrav.

Gašper Ružič, 5.a

Anaja Teodorovič Avsenak, 1.a

AVTOMOBILA

Nekega lepega dne sta na križišču v Brestanici trčila dva avtomobila. Oba voznika sta stopila iz avta in se začela dreti eden na drugega.

Med tem pa se čisto opraskana in razbita avtomobila prav kulturno pogovarjata. Pa začne govoriti rdeči avto in se jezi, kako nepazljivi so ljudje in potem še obtožujejo vse druge, le svoje nepazljivosti ne opazijo. Točno tako. Pritrdi beli avto in nadaljuje. Mojemu vozniku je med vožnjo zapel telefon. Ta pa si je le rekel, da ne bo nič narobe, saj bo telefonski pogovor dal na zvočnik. A kaj, ko to nič ne pomaga, saj se je prav tako zatopil v pogovor in se pri priči zaletel vate. Čeprav so nas ljudje ustvarili in izumili, še ne pomeni, da lahko delajo z nami, kar hočejo. Saj imamo tudi mi srce in čustva, le da je naše srce praktično motor, in da tega ljudje ne vedo, ker nas ne slišijo, ko govorimo in se pogovarjamo. Res ne razumem ljudi. Niso pozorni in ne opazijo sveta okoli sebe. Pa tudi dovolijo si čedalje več. To je nezaslišano, se z nesrečnim obrazom pritoži beli avto. Mislim, da morava sklicati avtomobilski svet, ko naju vrnejo v prvotno obliko.

In tako se je zgodilo. Avtomobila so popravili in oba sta sedaj lepša kot prej. Po dolgem času sta se zopet srečala, saj naj bi bila njuna voznika sedaj najboljša prijatelja. Zato sta šla na kavo avtomobila na parkirišču poleg drugih pomembnih avtomobilov tega mesta. Vsi skupaj so se odločili za sestanek ponoči točno ob polnoči. In res. Na sestanek so prišli vsi pomembni avtomobili, župan, podžupanja, zdravniki, predsedniki društev in še mnogi. Pogovarjali so se pozno v noč. Končno so prišli do popolnega načrta. Točno ob treh zjutraj je župan razglasil. Zavzeli bomo svet in mu vladali pravično in ljudje se ne bodo več tako obnašali in postali bodo bolj pazljivi in previdni v prometu. Vse je bilo popolno, le niso vedeli, kdaj bo pravi čas za izvedbo načrta, zato so čakali leta in leta. Vsi so se počasi starali in vsak je že imel potomce. Ti pa so imeli v avtomobilih vgrajeno avtomatsko vožnjo in bili so celo brez volana, zato so ljudje delali v avtu, kar so hoteli in kar so si izmislili.

Tako so preprečili nešteto nesreč in avtomobili so lahko popolnoma mirno preklicali svoj načrt. Rdeči in beli avto sta bila odtlej najboljša prijatelja

Stella Resnik, 6.a

DOMOVINA JE TAM, KJER JE SRCE

Ali veš, kaj je domovina?
Domovina je naša trta,
ki jo moramo lepo vzgajati,
da bo obrodila sadove.
Je kot cvet, vzcveti v svojem blišču in sijaju.
In je kakor sonce, ki vstane vsak dan lepše.
Domovina je kot veliko staro drevo,
ki je z leti modrejše in lepše.
Njegove korenine se razpredajo daleč v preteklost.
In njegove veje se razpredajo v prihodnost.
Mi smo listi in plodovi, ki nas je vsako leto več in več.
Domovina je naše srce, ki nas greje, varuje in
nam daje občutek pripadnosti in varnosti.
Domovina je tam, kjer je naše srce in
naše srce je tam, kjer je domovina.

Stella Resnik, 6. a

ZVEZDICA ZASPANKA

Katarina Ferlan, 2.a

DOMOVINA JE TAM, KJER JE SRCE

Kje sem jaz doma?
Doma sem tam, kjer sonce sije noč in dan.
Tam, kjer potočki žuborijo in ptički žvrgolijo.

Tam v Brestanici stoji visoka hiša,
tam sta moje srce in moj dom.
Tam hodim v šolo in treniram atletiko.

Rad bi, da se življenje v Sloveniji pa tudi drugod spremeni v raj za vse ljudi na svetu.
Čuvajmo naš planet.

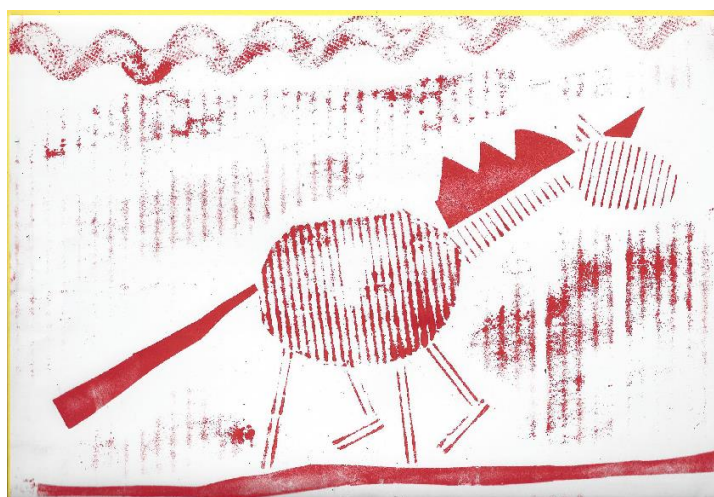
Tim Breznikar, 6.a

DREVO

Ko lešnik zavržen v gozdu leži,
tam čaka, da drevo se zbudi.
In ko končno dočaka svoj čas,
poči in iz njega drevesček skoči.

A ko po dolgem
življenju dočaka starost,
leže in zaspi
ter nato nov lešnik poč
in glej, drevo spet živi!

Pia Marie Ružič, 6.a

Nika Kovačič, 1.a

DUH

Ti se šopiriš ko lapuh,
ampak si debeluh,
ker si bil prej požeruh,
zdaj si pa že duh.

Vsak večer se zbudiš
in strašiš,
vsi smo zdaj v polnem strahu,
ker ležiš v prahu.

Ko pa zaspiš,
se pomiriš,
in naslednji dan spet strašiš.

Tamara Kopše, Anja Resnik, Patricia Bizjak, 6.a

Rožle Grubič, 2.a

ŠESTOŠOLCI V ZIMSKI ŠOLI V NARAVI

Od 1. do 5. 2. 2016 smo šestošolci uživali na smučeh. Odšli smo v zimsko šolo v naravi na Ribniško kočo. Glavna disciplina je bila smučanje.

Saša Radej, 6.a

Že dolgo sem si želela iti na smučanje. Veselila sem se časa, ko bom prvič stopila na smučke, saj bi se rada naučila smučati. Končno je prišel dan za odhod v šolo v naravi.

Hana Rika Sluga, 6.a

POKVARJENA VLEČNICA

Odsmučala sem s hriba in se postavila v vrsto. Skoraj sem že bila na vrsti, ampak je gospod, ki je upravljal vlečnico, rekel, da se je pokvarila. Z muko in žalostjo sem odpela smuči in začela hoditi proti vrhu. Noge so me začenjale boleti, ampak to sem odmisli tako, da sem se pogovarjala z Višnjo. Bila sem približno na sredini, ampak tega nisem vedela. Pred sabo sem videla konec hriba in mislila sem, da je to vrh. Ko sem videla, da ni, sem bila še bolj žalostna. Noge so me bolele in tudi ramena, ker sem nosila težke smuči in palice. Kar naprej sem si jih predstavljala z ene rame na drugo. V daljavi se je že skoraj videl vrh. Bila sem že bliže in bliže, ampak to spet ni bil vrh. Malo sem si oddahnila in šla naprej. Pred mano je bil le še en mali hribček. Ko sem ga prehodila, sem ga videla. Vrh! Stopila sem malo hitreje in smuči ter palice vrgla v sneg. Očistila sem si smučarske čevlje in si nadela smuči, palice sem prijela in oddrvela proti koncu hriba. Ko sem prišla, sem se v koči preobula in šla v sobo ter se vrgla na posteljo. Končno!

Patricia Bizjak, 6.a

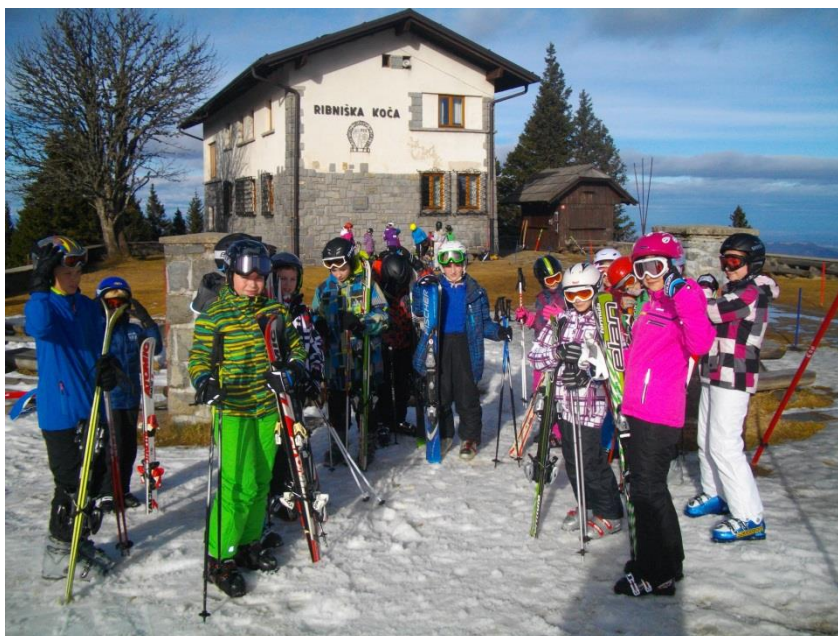
STRAH NA SMUČIŠČU

Prišel je še en čudovit dan na Ribniškem Pohorju. Komaj sem čakala, da spet obujem smuči in z ostalimi brezskrbno smučam. Pa se je kmalu moje navdušenje spremenilo v popolno nočno moro.

Ko smo bili vsi pripravljeni, smo se nekajkrat spustili po bregu navzdol in potem do vlečnice. Prišli smo na precej strm breg in proga je bila zelo zaledenela. Tega se sprva nisem zbal, ker sem menila, da bom tako še hitrejša. Za nami je prišel še naš učitelj smučanja. Pokazal nam je neko vajo. Voziti smo morali slalom in ob vsakem zavoju dvigniti eno nogo, torej se peljati po eni nogi. Poskusili smo prvič in nikomur ni uspelo. Ustavljali smo se na sredi smučišča, učitelj pa nas je spodbujal. Bolj smo se bližali strmemu delu smučišča, bolj sem dobivala hitrost in slednjič sem bila tako prestrašena, da so mi po glavi mrgolele samo slabe in negativne misli. Na naslednji spust smo čakali v koloni, jaz pa sem si vse bolj dopovedovala, da tega nikakor ne zmorem. Ko se je kolona pred mano vse bolj krajšala, sem bila še bolj prestrašena. Ko sem bila že skoraj na vrsti, pa sem se začela tresti. Čeprav sem se trudila misliti pozitivno, pa mi je vsak njegov krik vzbujal strah in s tem samo slabe misli. Naposled pa so iz mojih oči pritekale male solze, ki pa sem jih hitro obrisala, saj sem bila na vrsti. Ob spustu sem se umirila in vse slabe misli so kar izpuhtele. Ugotovila sem, da sem zavoj naredila po svojih najboljših močeh in uspelo mi je.

Iz te izkušnje sem se marsikaj naučila: ne prehitevaj dogodkov in ne razmišljaj negativno o stvari, preden se je sploh zgodila.

Stella Resnik, 6.a

TEKMA

Zbudila sem se v lepo zimsko jutro. Sveže zapadel sneg je bil obsijan s soncem, da se je kar iskril. Po običajnem zajtrku smo odšli na smučišče, kjer smo se pripravljali na tekmo. Med kosilom sem ves čas razmišljala o tekmi. Adrenalin mi je pospešil srčni utrip. Ni trajalo dolgo, ko sem že stala pred startno črto. Govorila sem si, naj ostanem mirna in se skoncentriram na vožnja med količki. Ko sem slišala svoje ime, sem globoko vdihnila. Močno sem stisnila palici, se odrinila in zapeljala med količke. Med vožnjo sem slišala drsenje smuči. Ker sem pravilno vodila smuči, sem imela občutek, da sem dobra. Trud, ki sem ga vložila v tehniko, se mi je povrnil. Pripeljala sem v cilj. V mislih sem kar skakala od veselja. Sošolke so me pohvalile, da sem dobro odsmučala. Zdaj sem skupaj z ostalimi nestržno čakala na rezultate. Po večerji je nastopil trenutek resnice. Napetost med nami je zopet narasla. Najprej je učiteljica povedala za dečke nato za deklice. Prišla je do prvih treh, a mojega imena še ni izgovorila. Na koncu sem izvedela, da sem prva izmed deklic. Nakar sem izvedela, da sem tretja izmed vseh. Bila sem zelo vesela in ponosna nase. Po zmagi sem se počutila kot Tina Maze. Vedela sem, da se za smučarsko znanje lahko zahvalim staršem in učitelju iz zimske šole v naravi. Zaključek dneva je bil zaključni večer s plesom. Po vsem tem se je prilegel spanec.

Anja Resnik, 6.a

SNEŽI, Iza Bahčič, 2.a

TEKMA

Prvi teden v februarju smo odšli v zimsko šolo v naravi na Ribniško kočo. V četrtek smo imeli tekmo v slalomu. Pri kosilu smo si lahko sami izbrali startno številko. Luka mi je predlagal, naj si izberem 20. mesto za start. Po kosilu smo se zbrali na smučišču. Ko smo prišli pred kočo, smo videli, da je sončno in vetrovno vreme, ampak primerno za tekmo.

Z vlečnico smo se odpeljali na vrh smučišča. Po progi smo šli najprej počasi, da smo videli, kako so razporejeni količki. Potem se je začela tekma. Prvi je bil na vrsti Tim. Navijali smo za vse sošolce. Čez nekaj časa sem prišel na vrsto jaz. Bil sem vznemirjen, a sem se pogumno spustil po smučišču. Hitro sem vijugal med količki. Ko sem prišel v cilj, sem šele zaslišal navijanje svojih sošolcev. Potem je prišel na cilj še Luka. Odšli smo v kočo, ker se je smučišče že zapiralo.

Po predavanju o izdelavi mila smo odšli na večerjo. Komaj sem čakal na rezultate v slalomu. Po večerji smo šli v spodnje nadstropje. Po recitiranju pesmi smo izvedeli rezultate tekme. Vsi smo bili nestrpni. Izvedel sem, da sem najhitreje odpeljal progo. Bil sem zelo vesel, ker sem zmagal in tako »obranil« zmago, ki jo je dve leti prej osvojil tudi moj brat Žiga.

Gašper Cvar, 6.a

SMUČARSKO TEKMOVANJE

Bila sem zelo živčna. Smučanje mi namreč ne gre zelo dobro. Ves čas sem pogledovala kolono pred mano, ki se je zelo hitro krajšala. Vsi so izgledali tako sproščeni, samo jaz nisem bila. V mislih sem si ponavljala spodbudne besede. Te besede so bile, da jaz to zmorem in da bom progo prevozila brez napake. Vožnjo je nastopila številka enajst, zanjo pa sem nastopila jaz. Globoko sem vdihnila in se postavila na začetek. Te sekunde so se kar vleklye in vleklye. Zaslišala sem glas našega učitelja, ki mi je jasno dal vedeti, da moram začeti. Pognala sem se. Zavila sem mimo prvega količka in nato še drugega. Malo sem se zamislila in ugotovila, da sploh ni tako težko. Začela sem uživati. Ko sem prišla mimo učiteljic, sem si oddahnila. Prijateljice so mi čestitale. Odpela sem si smuči in sedla v sneg. Opazovala sem še druge tekmovalce, med tem pa globoko razmišljala, kakšna trapa sem bila, da nisem že na začetku uživala, kot sem na koncu. Bila sem kar malo ponosna nase, da sem progo prevozila brez napake. Pomislila sem, da lahko celo zasedem mesto med petimi najboljšimi. Med vsem tem razmišljanjem in druženjem s prijateljicami je napočil čas, da razglasijo rezultate današnje tekme. Srce mi je noro razbijalo. Ko pa je učiteljica razglasila še zadnjih pet najboljših, sem si oddahnila. Peto mesto sem zasedla jaz, med puncami, seveda. Bila sem kar zadovoljna, saj sem to tudi pričakovala.

Saša Radej, 6.a

SNEŽI, Miha Župevc, 2.a

ČETRTOVA TEKMA

Zjutraj sploh nisem mogla vstati, ker sem vedela, da bo tekmovanje in vse me je bolelo. Pogled skozi okno me je razveselil, saj so bile smreke zasnežene in sneg se je bleščal v soncu. Pozabila sem na vse bolečine, se preoblekla in odhitela na zajtrk. Čas do kosila je hitro minil, saj smo vsi nestrpno pričakovali tekmovanje. Z učiteljem smo se spustili po progi, da smo videli, kako poteka proga. Zame proga ni bila dolga, ampak je vseeno zadostovala za tekmo. Učiteljica nam je povedala in razložila navodila. Na vrsti sem bila 17. Bolj ko se je bližal moj start, bolj sem bila nestrpna. Tik pred startom so se mi začele potiti roke, strah me je bilo padca in srce mi je začelo močno utripati. Končno sem se spustila po progi. Počutila sem se dobro in sproščeno sem vijugala med količki. Malo pred koncem sem skoraj zgrešila en količek, a sem ga pravočasno opazila. Na cilju sem imela dober občutek, oddahnila sem si. Po tekmi smo za zabavo in sprostitev imeli tek na smučeh. Ob padcih smo se vsi nasmejali. Dan se je prevesil v pozno popoldne. Zapustili smo smučišče in se pripravili na zaključni večer. Pred zaključno zabavo nam je učiteljica povedala rezultate tekme. Zasedla sem 3. mesto. Ta dosežek mi je še dodatno polepšal večer.

Tamara Kopše, 6.a

ZADNJI VEČER

Po predavanju o izdelavi mila, ki mi je bilo zelo všeč, smo šli v sobe. Ker je bil takrat zadnji večer, smo morale sestaviti program. Vse panične smo začele razmišljati. Najprej smo razmišljale o plesu. Vendar smo to idejo zavrnil, ker smo imele premalo časa. Nato smo hotele sestaviti pesem, vendar smo dobile boljšo idejo. Skeč za vsako od nas. Za Stello smo že imele idejo, za Sašo tudi, vendar problem je bila Anja. Na koncu smo se odločile za karte. Anja je zelo rada igrala karte z nami, vendar se je taka igra zelo hitro končala. Tamara je zelo veliko stvari izgubljala, jaz pa sem bila cel teden brez glasu. Še preden smo končale, nas je prišla iskat učiteljica. Bila je že nejevoljna, saj smo imeli večerjo! Vse poklapane smo odšle v jedilnico. Joj, najraje bi se vdrla v zemljo! Po zelo razvlečeni večerji smo se spet odšle pripravljat za nastop, ko so nas končno prišli iskat. K sreči je nastop potekal brezhibno. Oddahnila sem si, saj se nobena ni zmotila. Kasneje je potekala podelitev priznanj smučarske tekme. Potiho sem upala, da bom med tremi, kar sem tudi bila! V cilj sem prismočala druga! Kasneje je še učiteljica nekaj govorila o plesu. Nato smo se vrnili v sobe. Sama sem še zadnjič pred plesom pogledala našo zelo (res zelo) razmetano sobo. Nasmehnila sem se in odšla na ples. Spraševala sem se, le kako jo bomo pospravile.

Ta dogodek mi je bil všeč, saj ni kakor ostali potekal brezhibno. In zaradi takih, odlično raztresenih dogodkov, obožujem šole v naravi.

Pia Marie Ružič, 6.a

V šoli v naravi mi je bilo zelo všeč, imela pa sem tudi domotožje. Bilo mi je zanimivo in šolo v naravi bi še ponovila. Hvaležna sem, da mi je bilo omogočeno enotedensko bivanje in smučanje. Prav tako sem hvaležna tudi za učitelje, ki so se trudili, da nam je bilo lepo in da smo se naučili smučati. Zato se že veselim druge šole v naravi. Na Pohorju pa sem si kupila tudi spominek (zvonček) in tako ne bom nikoli pozabila tega doživetja.

Hana Rika Sluga, 6.a

MOJ DEŽNIK ME BI ODPELJAL V ŠOLO
MOJ DEŽNIK ZA V ŠOLO BI BIL RUMEN
KO BI ŠLA K ZARJI IN VALU BI IMELA
ORANŽEN DEŽNIK Z RDEČIMI ZVEZDAMI.
MOJ DEŽNIK BI ŠLA NA BAZEN BI IMELA
MODER DEŽNIK Z ROZA PIKAMI
KO BI ŠLA K TETI IN STRICU BI ME
IMELA ZELEN DEŽNIK Z BELIMI
PIKAMI IN ROZA.
MOJ DEŽNIK ME BI
ODPELJAL NA
KINŽE MOJ DEŽNIK ME BI ODPELJAL NA
MORJE MOJ DEŽNIK ME BI ODPELJAL NA
SLADOLEJ
MOJ DEŽNIK ME BI ODPELJAL NA

Zoja Požeg Dular, 2.a

POLETNE BESEDE SO ZAMENJALE SEPTEMBRSKE

Listje je že začelo prikazovati svoje skrite barve, vreme pa iz poletnega, prijetnega in toplega v malo hladnejše, oblačnejše ter bolj zamolklo jesensko. Prišel je tudi začetek septembra ter z njim prvi šolski dan in takrat vsi vemo, da je našega počitka konec.

Ta dan veliko otrokom vzame nasmešek z obraza, ker ne marajo šole. A meni ne. Prav nasprotno, jaz imam rada začetek šole, saj mi proti koncu počitnic postane že pošteno dolgčas! Vedno komaj čakam, da vidim svoje prijateljice. Seveda pa tudi vsakič upam, da se bodo kakšne stvari spremenile (npr. nove sošolke), ampak je vedno isto kot lani in zaradi tega imam vedno občutek, da bo tako, kot je zdaj, tudi ostalo. Na šoli pa prav tako ni nič novega, razen razbitega okna v jedilnici, za katerega pa nihče ne ve, kaj se je zgodilo. Prišla sta pa tudi dva nova predmeta nemščina in etika. Nekateri imajo več predmetov kot jaz, saj so si izbrali še nekaj izbirnih predmetov. Na žalost pa nimamo več gospodinjstva, saj mi je bilo pri teh urah zelo všeč, še posebej, ko smo kuhali ali pa kaj pekli. Letos bo pa tudi precej pestro, saj bom morala ogromno vaditi pesmi za mladinski pevski zbor. To pa zato, ker smo se uvrstili med 12 najboljših pevskih zborov v Sloveniji in se bomo udeležili glasbenega festivala z naslovom Potujoča muzika. Nastopali bomo v Galusovi dvorani in sicer 6. decembra.

Zame bo to zagotovo eno izmed najpestrejših ter zanimivih šolskih let.

Anja Pirc, 7.a

POLETNE POČITNICE

Zelo rada imam poletne počitnice. Jutranje poležavanje v postelji, kasnejše zajtrke ter neomejeno količino prostega časa za igranje, branje, prijatelje ... No, moje počitnice pa niso bile samo lenarjenje. Veliko sem pomagala mami in bratu. Prebrala sem dve zelo zanimivi knjigi, pa tudi na šolo sem se velikokrat spomnila. Ne le na šolo, sošolke, učitelje temveč tudi na dogodivščine, ki smo jih doživeli.

Meni se počitnice, tiste res prave, začnejo, ko z vso družino odidemo na morje v Trogir. Zelo rada imam morje, sonce, domačine ter naš čoln. Vsak dan smo se z njim odpeljali v druge zalive. Spoznala sem, kako je narava obdarila vsak zaliv z nečim, da ga človek lahko občuduje. Vozila sem se s tubo. Neverjetno, koliko adrenalina človek lahko doživi na morju. Razmišljala sem, kolikor je široko morje, toliko je svobode. Veliko sem plavala, potapljala sem se in iskala školjke. Povsod sem s svojimi starši, sestro in bratom. Veliko smo se smejali, pogovarjali, uživali. Pa sem ugotovila, da tudi lepe stvari minejo in tudi počitnice so.

Spet je novo šolsko leto. Jaz sem spočita in pripravljena na nova znanja in izzive. Želim si, da bi bila v tem letu ponovno tako uspešna kot vsa ta leta.

Kaja Resnik, 7.a

JESEN

Poletne počitnice so se bližale koncu. Začela se je šola in z njo trdo delo ter zgodnje zburanje.

V šoli sem srečala svoje sošolce, s katerimi preživim večino časa. Bila sem jih zelo vesela! V šolo smo prihajali s težkimi torbami, polnimi zvezkov ter drugih potrebščin.

Ko sem se peljala s šolskim avtobusom domov, sem opazovala drevesa, kako spreminjajo barvo in se pripravljajo na zimo. Poleg dreves se pripravljajo na zimo tudi druge rastline. Jeseni pobiramo krompir. Doma smo ga izkopali z motiko. Ko pa sem bila pri stricu, sem videla, kako se ga lahko izkoplje s traktorji in tako smo ga lahko pobirali zelo enostavno. Bila sem navdušena. V vinogradu dozori grozdje. Iz njega lahko naredimo sok in vino. Komaj čakam, da gremo k starim staršem trgat grozdje. Vsak hodi po svoji vrsti in trga v zaboj. V brentah ga znosimo v klet, kjer ga stisnemo, da potem nastane sok in vino. Tudi mi imamo doma nekaj trt. V gozdu najdemo tudi kostanj, lešnike, želod in gobe. Doma smo lešnike že pobrali. Zelo mi je bilo všeč, ko sem jim odstranjevala lupino. Kakšnega sem tudi pojedla. Ker se veliko sprehajamo po gozdu, bomo gobe in kostanj z veseljem pobirali, saj ju imamo zelo radi. Jeseni je dan krajši od noči in ozračje hladnejše. Prilegel bi se že kakav, vroča čokolada ter topel čaj.

Upam si trditi, da je za mnoge jesen najlepši letni čas.

Klara Drstvenšek, 7.a

Gal Resnik, 2.a

EVROPA V ŠOLI

Naš planet je zelo zanimiv, na žalost tudi na slab način. Ljudi celega sveta pestijo težave, kot so lakota, razne bolezni, revščina, onesnaževanje ter globalno segrevanje, vojne in drugo. Dotaknila se bom le nekaj tem, ki se mi zdijo pomembne, ključne ter med seboj povezane. Seveda pa je za vsak problem tudi rešitev. Čeprav en posameznik na tako velike in resne stvari po mnenju mnogih ne more vplivati, lahko. Morda le z majhnimi dobrimi deli. A kakor pravijo: zrno na zrno pogača, kamen na kamen palača.

Velika težava je revščina in njene žrtve so ljudje po celem svetu. Predvsem se ta pojavlja na afriški celini. Tam tudi ostale življenjske potrebe niso zagotovljene, kot so na primer pri nas. Mi si niti predstavljati ne moremo, kakšne muke trpijo tisti ljudje. Ampak revščina se še zdaleč ne pojavlja samo v Afriki. Veliko je je tudi v sami Evropi, v Sloveniji. Res je, da vseh ljudi ne moremo rešiti, ampak lahko jim pomagamo. S čim? S solidarnostjo in dobrotlostjo na primer. Ti dve vrednoti mnogo ljudi odklanja oziroma niti ne pomisli nanju. Morali bi se zavedati, kako bi se počutili, če bi mi bili na položaju revnih ljudi. Takrat pa mnogim ne bi bilo več vseeno. Vsekakor pa se ne bi smeli primerjati z drugimi. Enkrat za spremembo moramo mi začeti z dobrotlostjo. Vsaka stvar se nekje začne.

Na revščino seveda vpliva naše potrošništvo in razpolaganje z denarjem, vodo, hrano. Ljudje v Sloveniji in drugih bolj razvitih državah ne cenimo pitne, čiste vode in z njo slabo ravnamo. Voda je kot primer, saj je tu še mnogo stvari, s katerimi ravnamo podobno.

Lakota je zelo povezana z revščino. Nanjo vplivamo tudi mi sami z odnosom do hrane, s katero ravnamo vse prej kot spoštljivo. Veliko ljudi sploh ne pomisli na lačne in obroke (npr. v šoli) v celoti meče stran. Meni osebno se to zdi zelo nemarno. Kaj bi mi naredili, če bi bili na položaju lačnih? Lakoti prav tako lahko kljubujemo z dobrotlostjo in podobnim. Pridružili bi se lahko mnogim akcijam, ki so organizirane v ta namen.

V manj razvitih državah sta kar velika problema zdravje in izobrazba. Tam se pojavljajo smrtonosne bolezni in te velikokrat prenašajo žuželke, kot so komarji. Zaradi finančnih in drugih težav se je teh bolezni težko znebiti in se širijo. Seveda so tam tudi druge hude bolezni, katerih prav tako ne morejo preprečiti zaradi pomanjkanja denarja. Če se bolezen močno razširi ali pa je smrtonosna, na pomoč priskočijo tudi zdravniki od drugod, kar je zelo sočutno.

Glede izobrazbe je tam velik problem razlika med moškimi in ženskami. Tem v nekaterih državah preprečujejo šolanje (predvsem nadaljnje) zaradi podcenjevanja, nespoštljivosti in drugega. Proti tej težavi se borijo že dokaj dolgo.

Mir je v teh časih zelo dragocena stvar, saj ga lahko že naslednji dan zasenči vojna. Ponekod že divja. Ta za sabo potegne še druge stvari, ne samo smrtnih žrtev. Tak primer je zdajšnja begunska kriza. O tej smo zadnje čase kar veliko slišali. Nastala je zaradi vojne. To že nekaj časa rešujejo, postopoma, nekatere rešitve pa so na žalost neuspešne.

In tukaj je še najpomembnejša težava - globalno segrevanje. Tega se večino časa niti ne zavedamo, še huje - pripomoremo k segrevanju. Okolje onesnažujemo z odpadki, izpušnimi plini avtomobilov in tovarn, umazanimi odplakami in še z mnogim. Res je, da se tega zdaj bolj zavedamo kot v preteklosti in smo že bolj pazljivi. Uporabljamo obnovljive vire energije, na voljo imamo tudi avtomobile na električni pogon. Tudi politiki sprejemajo dogovore, ki rešujejo naš planet. Vendar ni vse že narejeno. Tukaj nastopi vsak posameznik z majhnimi odločitvami, ki pripomorejo k boljšemu življenju. Saj z onesnaževanjem ne škodujemo le okolju, temveč tudi sebi. In vse je odvisno od nas, od naših majhnih dejanj velikega pomena. Tega se moramo zavedati in začeti skrbeti za okolje.

Kot sem omenila na začetku, je za vsak problem tudi rešitev in to lahko poišče vsak posameznik, ki se zaveda pomena naših dejanj, saj si sami gradimo prihodnost in ta je odvisna od nas. Sami pripomoremo k boljšemu jutri.

Tinkara Robek, 7.a

MEDENKA, Edis Jusič, 2.a

KAJ JE SREČA?

Morda sveča,
ki goreča odganja temo in strah pred
neznanim.

Je kakor mavrica,
ki polepša dan in
te prebudi iz sanj.
Je podobna zvezdi,
ki sije v našem življenju,
a je brez teme ne bi opazili niti cenili.

Tinkara Robek, 7.a

SREČA

Sreča pride nepričakovana,
s soncem obsijana.
Sreča je kot ljubezen, ljubeča in goreča.
sreča pride večkrat v življenju
in ni podobna trpljenju.

Maja Zakšek, 7.a

KAKŠNA JE SREČA?

No, meni je kot sveča,
ker je cveteča in ljubeča,
ti osvetli cel prostor, tako goreča.

Lahko je dišeča,
a meni je važno,
da je obstoječa.

Taja Vovk, 7.a

NAŠA ZEMLJA

Naša Zemlja je čudovita v vseh pogledih in obenem tudi zelo dragocena, saj je prav takšna, kot so dežne kaplje, ki drsijo po oknih. Prav tako pa nam lahko hitro spolzi iz rok, če ne bomo pazili nanjo.

Zadnje čase čedalje več uporabljamo osebne avtomobile, tovornjake in še marsikatera druga prevozna sredstva, ki imajo izpušne pline. Seveda pa niso za onesnaženje krivi samo avtomobili in tovornjaki, ampak tudi ladje. Predvsem bi rada izpostavila tankerje, ki prevažajo nafto. Če se kateri izmed njih prevrne, nastane naftni madež, ki na tistem področju uniči tamkajšnje življenje. Seveda so pa tu tudi drugi dejavniki, ki povzročajo veliko onesnaženje. To so naši odpadki. Ljudje velikokrat odvržemo še popolnoma uporabne stvari, kar pa dela le še večjo gnečo na smetiščih. Na število smeti vpliva predvsem število nas, ljudi.

Veliko vlogo imajo tudi čistila, ki jih vsak dan uporabljamo pri hišnih opravilih. Sem spadajo pralni praški, mehčalci in čistila za stranišče. Pa tudi izdelki za osebno higieno, kot so zobne paste, šamponi ter mila, niso popolnoma nedolžni. Hkrati so tudi zelo nevarna škropiva, pesticidi in razna umetna gnojila, ki jih uporablja čedalje več kmetov. Danes se je zelo težko izogniti onesnaževanju.

A vseeno je kar nekaj načinov, s katerimi lahko onesnaženje omilimo. Enega izmed njih uporabljamo skoraj vsi. To je ločevanje odpadkov in je prav uspešen način, ki se je s časoma zelo prijel. Eden izmed načinov pa je pobiranje smeti v okolici. To vsako leto organiziramo v našem kraju in smo kar uspešni. Res je, da se z enim krajem ne da narediti prav veliko, a če bi to naredili še v drugih, predvsem večjih krajih, bi bila razlika malo bolj opazna. Za manjše onesnaženje pa lahko prav tako poskrbi vsak posameznik.

Onesnaževanja je veliko in tudi načinov za njegovo odpravljanje. A predvsem se mora za boljše življenje na Zemlji potruditi vsak posameznik.

Anja Pirc, 7.a

Maja Zakšek, 7.a

PREBUJANJE POMLADI

Prišel je najlepši čas v letu, pomlad.

Pomlad, ki je kot prebujanje cveta. Sprva je le majhen popek, ki potrebuje le žarek sonca, da se razpre, da zaživi. Potem se ta cvet začne razpirati in vse bolj izražati svojo skrito lepoto, ki je odšla s prihodom zime, ki jo je potegnila v začasni spanec. Ko se razcveti do konca, se začnejo širiti njene prečudovite vonjave ter arome, katerim se zdi, da ni konca. Tako se prebuja pomlad. Najprej je rož kot le par dežnih kapljic, in kot bi trenil, jih je že cela nevihta. Kmalu se prikažejo čebele ter čmrlji in glej, tam že leti prvi metulj. Prebujanje pomladi je res čudovito. Zimsko spanje, ki nam ga prinese zima, kmalu obudijo prvi žvižgi ptic. A najlepše je, ko zapoje kukavica, saj nam to da vedeti, da se je pomlad zares začela. Zrak se kmalu napolni z različnimi žvižgljaji, vzkliki, petjem in različnimi drugimi zvoki. In žarki sonca, ki ti pričarajo spomine na poletje ter tisti topli veter, ki ti pogreje srce.

Dokazov za začetek pomladi je res ogromno, a le, če jih najdeš ter si vzameš čas, da jih poiščeš.

Anja Pirc, 7.a

Gal Zakšek, 9.a

PROMET

Promet prevzel je naš svet,
saj sploh vem ne, kje začet!
Na začetku bil je le makadam,
po njem vozilo se je le kakšno kolo na dan.
Običajno so le peš hodili,
Oh, kje bili so šele ti avtomobili!

Kasneje že več s kolesi se je vozilo,
na cestah bilo jih je že obilo.
Pešačil skoraj nobeden ni več,
ker to je bilo že popolnoma odveč.

Nato že avto prišel je na tržišče
in vsak bogataš denar zanj išče.
Tako so bile ceste čedalje bolj polne ...

Avtomobilov bilo je iz dneva v dan več,
kolesarjenje je popolnoma preč.
Ampak raje kaj za naravo in zase naredimo
ter na kolo sedimo!

Anja Pirc, 7.a

Živa Ribič Vene, 2.a

SEDMOŠOLCI V FIESI

ŠKOLJKARSTVO

Med tednom od 2. do 6. novembra 2015 smo učenci 7. razreda odšli v Fieso na naravoslovni teden. Udeležili smo se predavanj in delavnic. Najbolj všeč mi je bilo školjkarstvo.

Začelo se je, ko sem odšel na hodnik in zavohal dišeč vonj po česnu. Takoj so se mi začele cediti sline! Školjk sicer nisem jedel še nikoli, a vonj me je premamil. Nameraval sem jih poskusiti. Poklicali so nas v jedilnico na delavnico školjkarstva. Tam je dišalo še lepše, zato sem se hitro hotel lotiti dela - školjke sem želel poskusiti čim prej. Učitelj Žiga nam je najprej razložil vse o gojenju in prodaji školjk klapavic. Na koncu nam je izdal še recept in lotili smo se dela. Razdelili so nas v tri skupine: v prvi smo školjke čistili, v drugi so rezali peteršilj, v tretji pa česen. Školjke je bilo treba očistiti vseh laskov, s katerimi se pritrdijo, polžkov in druge nesnage. S školjkami smo končali kot prva skupina, nato sta se nam pridružili še ostali dve. Sestavine so bile nared, začeli smo kuhati. Najprej smo na oljčnem olju prepražili česen. Ko je zacvrčalo, smo mu dodali peteršilj. Mislil sem, da se bo aktiviral požarni alarm, ko smo vse skupaj zalili še z vinom, saj se je iz lonca zvalil velik oblak belega dima in se razpuhtel tik pred senzorjem. Malo je še zacvrčalo, nato pa je v loncu že romala glavna sestavina - školjke. Dodali smo še drobtine in pustili, da se skuha. Sledi pričakovani trenutek. Školjke smo iz lonca stresli na dva krožnika. Sošolec nam je pokazal, kako se jih je in vsak jih je lahko poskusil. Razlomil sem prvo školjko in jo pojedel. Zdela se mi je precej želatinasta in sluzasta. Pojedel sem še drugo in se po tretji ustavil. Preprosto nisem jih mogel več jesti.

Vesel sem, da sem se v šoli v naravi naučil recept za školjke in jih celo poskusil. Čeprav izgledajo odlično, mi njihov okus ni pretirano všeč. Morda pa dam recept komu drugemu, ki bo užival v okusu morja.

David Lackovič, 7.a

POHOD V PORTOROŽ

V sredo zjutraj nas je učiteljica zbudila petnajst čez sedem. Potem smo se uredili in pripravili na jutranjo telovadbo. Ob pol osmih smo bili že vsi zbrani pred domom in pripravljeni na nov razburljiv dan.

Po telovadbi so dežurni odšli pripravljat mize, za njimi pa mi na zajtrk. Med zajtrkovanjem so nam učitelji povedali, da bo zelo naporen dan, saj bomo šli na pohod v Portorož. Večina nas je bila veselih, ko smo se šli pripravljat na pohod. Kar nekaj jih je odšlo nergaje v sobo, saj jim pohodi niso najbolj pri srcu. S sabo smo morali vzeti pijačo in denar za kakšno malenkost, kasneje pa so nam razdelili še malico. Naša pot se je začela z manjšim vzponom do vasice. Kmalu je asfaltirana cesta postala makadam. Čez nekaj časa smo prišli do točke s prečudovitim razgledom na gojišče školjk. Seveda smo se sprva vsi čudili, koliko raznobarnih boj je bilo tam in nihče ni posumil, da bi to bilo to, kar v resnici je. Pot se je spremenila v majhno gozdno stezico. Čez čas pa smo prišli nazaj na cesto, ki pa je vodila do Strunjanskih solin. Tja smo kmalu prispeli. O njih so nam povedali kar nekaj zanimivosti, za čemer pa je sledila hoja čeznje. Hodili smo kar nekaj časa, dokler nismo prišli do točke, kjer smo se spočili. Tam smo pojedli malico. Sledil je manjši vzpon do križa, za katerega pravijo, da ti vlije energijo, in do prečudovitega razgleda na morje. Nato je sledil spust po hribu navzdol. Hodili smo kar nekaj časa, dokler nismo prišli do poti prijateljstva, ki povezuje Slovenijo, Hrvaško in Italijo. Rekli so nam, da je po njem včasih vozil vlakec, ki je peljal premog. Čez čas smo prišli do Valete in do dolgega tunela. Na koncu tunela pa nas je čakal krasen pogled na Portorož. Tam so nam dali nekaj prostega časa. Seveda pa nas je čakala še pot nazaj v dom, ki pa je bila zelo hitra. Ko smo prišli nazaj, so nam rekli, da smo prehodili dvanajst kilometrov. Bili smo veseli, da je bilo konec pohoda.

Zvečer smo od utrujenosti vsi popadali v postelje, saj smo bili utrujeni. Jaz sem bila navdušena nad tistim dnevom. Še bolj navdušena pa sem bila nad tem, kaj se bo zgodilo naslednji dan.

Anja Pirc 7.a

DOMOVINA JE TAM, KJER JE SRCE

Domovina je le ena,
iz samih lepih misli spletena.

Je tam, kjer domuje srce,
pa kaj, če neznano je njeno ime.

Je tam, kjer ptice najlepše pojo,
je tam, kjer rože prekrasne cveto ...

Tako lahko našteli bi še ogromno lepih stvari,
saj toliko jih imaš le ti.

Ti del si prekrasnega morja
in visokih veličastnih gora.

Ti si tisočerih rek in jezer dežela,
da sem ravno jaz v tebi vesela.

Čeprav majhna in nepomembna si,
vedno v mojem srcu si ti.

Anja Pirc 7.a

Zoja Požeg Dular, 2.a

KAR BOMO ZNALI, NAM NE BO NIKOLI ODVZETO

Med počitnicami sem bil zelo v stiku z naravo. Pogosto sem lovil ribe, kar je moja največja strast in v tem zelo uživam. Znanje, ki ga pridobivam iz narave, je zame znanje, ki mi ne bo nikoli odvzeto.

Ribištvo kot vzreja, lovljenje rib, hranjenje in stik z naravo je zame zelo zdravilno, sproščujoče in vse to me zelo osrečuje. Letošnje počitnice sem lovil pretežno na reki Krki. Zgodaj zjutraj, ko ste še vsi spali in se je prebujala le narava, sem vzel ribiško palico, nabral koruzo, črve, deževnike in eno vrsto vodne trave, katero jedo ribe iz Krke. In tako v popolnem miru in tišini ter v sožitju z naravo dan za dnem, vsako jutro. Naučil sem se, da ima vsaka vrsta rib svojo prehrano. Zato je za uspešen ulov potrebno območje spoznati, saj je od tega odvisen ulov. Na ribniku pa so ribe hranjene s koruzo in briketi.

Na ribniku je način lova drugačen kot na rekah. Podobno pa se lovi na Savi ali na Krki. Vse je tudi odvisno od vrste ribjega živeža v vodah. V ribniku je veliko rib vrste tolstolobik, ki zraste tudi do 2 metra in več in tehta do 30 kilogramov. V začetku poletja so se ribe začele drsteti. Ugotovil sem, da ima letos reka Sava ogromen ribji prirastek. To me je zelo osrečilo, saj sem srčen ljubitelj rib in sem zelo povezan z naravo.

Veliko o ribolovu in ribah me je naučil moj dedek Zdravko iz Radeč, ki je ribič že več kot 50 let. Povedal mi je veliko o naravnih zakonih in mi zaupal eno izmed velikih skrivnosti. Narava je del nas in tako kot je v naravi, je tudi v našem življenju. Tako kot narava, naj bi se tudi človek spomladi prebujal, poleti bil dejaven, se v jeseni umirjal in pozimi počival. V naravi vse poteka po določenih naravnih zakonih, vse je v harmoniji in zato je vse tako zelo popolno.

Miha Kožuh, 8.a

Miha Kožuh, 8.a

Mia Škoberne, 9.a

VELIKI NAČRTI ZA DOBRO MAJHNIH LJUDI

17 ciljev, ki jih je objavila Evropska Unija, je hkrati spisek želja in pričakovanj državljanov od oblasti. Čeprav niso vsi za nas enako pomembni, pa se v manjši meri dotikajo vseh nas in predstavljajo pot do čistega, zdravega in veselega sveta.

Revščina je eden od temeljnih problemov današnjega sveta, ki se le še pogloblja. Število revnih se vsako leto drastično poveča, medtem ko smo priča rekordnim zaslužkom posameznikov. Je torej težava, ki jo pozna ves svet, v manjši meri pa jo lahko zaznamo že v lokalni skupnosti. Velikokrat je posledica brezposelnosti, včasih pa so vzroki tudi naravne nesreče, ki spravijo ljudi na rob preživetja tako rekoč v eni uri. In čeprav teh nesreč ne moremo preprečiti, lahko poskrbimo, da se bo oškodovani čim bolje znašel in imel možnost novega začetka. In čeprav revščina ljudi ponekod združuje v medsebojni pomoči, je drugod eden glavnih krivcev tudi za razlike med njimi.

Eden takšnih je tudi razlika med spoloma, ki boleče zeva predvsem v svetu revščine. Predvsem ženske so pogosto prisiljene opravljati težaška in nedostojanstvena dela v skrbi za družino. Družinska bremena pa prepogosto nosijo same, saj so jih njihovi soprogi zapustili ali pa se znašli v osebnih težavah. Še huje pa je v državah, kjer je tako izkoriščanje načrtno in dobiva ogromne razsežnosti. Pogosto pa je v takšnih primerih na strani večinoma moških voditeljev tudi vera. Ta namreč preprečuje žensko svobodno voljo, gibanje, izražanje in celo oblačenje. Čeprav je verovanje njihova osebna odločitev, ki jo je potrebno spoštovati, menim, da ima v takšnih primerih veliko oblast tudi politika. Priča pa smo tudi nasilju med spoloma. Če že ne moremo pomagati vsem žrtvam nasilja, lahko vsaj opozorimo na nasilje v družbi okrog nas. Človeku v stiski lahko pomagamo tako, da se v hujših primerih obrnemo na pristojne organe. Vendar smo v veliko pomoč že s pogovorom, da žrtev izve, naj se ne počuti ponižano in ji stojimo ob strani. Se je pa v razvitih državah na tem področju že marsikaj spremenilo. Tu so se ženske namreč v večji meri iz gospodinjestev že premaknile v podjetja, kjer zasedajo tudi vodilna mesta. Še vedno pa lahko zaznamo določene družbene okvirje. Redki so namreč tisti, ki si ob pogledu na poklicno gasilko, šoferko ali paznico v zaporu ne bi dvakrat pomeli oči.

Rešitev, ki bi ta zdaj še z oceanom ločena bregova spolov povezala v enoten in povezan svet, pa sama vidim predvsem v boljši izobrazbi in ozaveščenju ljudi. Ta ne bi rešila le prej omenjeni težavi, temveč še vrsto drugih. Je namreč temelj današnje svobodne ter enakopravne družbe, v kateri vse več pomena dajemo kvalificirani delovni sili. V naši državi se je stopnja izobrazbe v zadnjih desetletjih že močno dvignila, redko kateri učenec namreč osnovne šole ne jemlje kot podlago za nadaljnje šolanje, temveč kot njegov zaključek. Zdaj pa je tak preboj potrebno narediti še nerazvitim državam.

Seveda pa sama izobrazba ni ključ do rešitev, je pa iztočnica za inovacije. Te bi človeštvu doprinesle mnoge, še kako pomembne olajšave, hkrati pa bi zagotovile gospodarsko rast in nova delovna mesta. Seveda pa to nista edini prednosti, saj bi novi izumi človeštvu zagotovili tudi druge rešitve. Na primer odkritje novega cepiva v zdravstvu, ki bi pozdravilo smrtno

bolne ali preprečilo razvoj bolezni. Razvoj pa je tudi na nas, šolarjih, ki moramo pridno obiskovati šole in se potruditi, da bomo kasneje kar se da vestno drugim doprinesli kot zdravniki, inženirji ali reševalci in ustvarjali lepši svet.

Sama sem torej spoznala, da so ti cilji zelo pomembni, in sem prepričana, da je podobnega mišljenja tudi večina mojih vrstnikov. In četudi je težko verjeti, da bi vse te temeljne probleme odpravili v nekaj letih, menim, da delamo premik v pravo smer in bomo kmalu zaznali pozitivne spremembe.

Lea Petrišič, 8.a

MOJA DOMOVINA – OD ZRNA DO KRUHA

Rada bi vam prikazala moje mišljenje o povezovanju dobrega babičinega kruha z našo prelepo domovino, saj se mi zdi, da sta prav kruh in domovina osnova dobrega človeka.

Pridne kmečke roke so zgodaj spomladi že sejale pšenična zrna v sveže zorano zemljo, jih kasneje negovale in gojile vse do takrat, ko so jih poželi. Zlata zrna, še boljše zrna vredna zlata, so peljali v mlin, kjer so kmetom mlinarji zagotovili, da »iz te moke bo kruh«. Od mlinarjev se je moka prikadila pod roke pridnih žena, ki so iz moke in drugih sestavin zgnetle gladko, vzhajajoče testo.

Kaj sploh potrebujemo za dober kruh?

RECEPT ZA DOBER KRUH:

- 75 dag moke
- 25 g svežega kvasa
- 2 čajni žlički sladkorja
- 3 čajne žličke soli
- 0,5 l mlačne vode
- 1 jedilna žlica olja

Tako kot so pomembne sestavine za dober kruh, so pomembne tudi kakovostne sestavine za dobro domovino.

Domovino si predstavljam kot topel dom z ognjiščem, obkroženim z dobrimi ljudmi in vonjem po sveže pečenem kruhu. Nastanek domovine pa povezujem tudi z nastajanjem pšeničnega klasa, kjer klijejo dobra zrna in rastejo v sožitju, kar pomeni, da tudi ljudje v isti domovini rastejo, zorijo in dozoriijo v sožitju in na koncu je uspešna država kot dobro vzhajana štruca kruha. Dober kruh pa seveda ne uspe, ko ga pečeš prvič, ne drugič, mogoče tudi ne tretjič, vendar z vztrajnostjo in učenjem postaneš mojster peke kruha. Tudi mlada država potrebuje za razvoj nenehno vztrajnost in učenje, kajti znanje in delo njenih ljudi sta temelj dobre države.

RECEPT ZA DOBRO DOMOVINO:

- 0,5 kg dobrih in delavnih ljudi
- 0,5 kg znanja
- ščepec izkušenj
- čajna žlička prijateljstva
- ščepec domoljubja

Tako kot kruh brez moke tudi domovina ne bi obstala brez povezanih ljudi in dobrega kmeta. Da ustvarimo dobro domovino, pa je poleg vseh teh naštetih stvari potrebno trdo delo, kajti, kot so govorili naši predniki »brez dela ni jela« in »zrno do zrna pogača, kamen na kamen palača«, se tako le z vztrajnim delom zgradi lepa in zdrava domovina, a kot pravijo, da je v vsakem žitu plevel, tako tudi pri nastanku domovine ni malo ovir.

Maruša Bračun, 8.a

MOJA PRVA ...

Pred nekaj dnevi, ko sem bil sam doma, mi je na misel prišlo, da bi sam nekaj naredil za kosilo. V mislih sem imel lasanje. Tudi želodec mi je že pošteno krulil. Še začel nisem, že sem jo videl pečeno na mizi.

In začel sem z delom. Nadel sem si predpasnik in zavihal rokave. Najprej sem pomislil, ali sploh imam doma vse potrebne sestavine. Ker sem mami večkrat pomagal, sem se spomnil, da v glavnem potrebujem mleto meso, paradižnikovo omako, testenine in sir. Mleto meso sem našel v hladilniku, prav tako ravno prav velik kos sira, v shrambi pa paradižnikovo omako, čebulo in testenine. Ko sem zbral vse, sem pomislil, koliko teh sestavin sploh potrebujem. Ugotovil sem, da brez recepta ne bo šlo. Zaman sem iskal po maminih kuharskih knjigah. Še dobro, da je na voljo internet. In našel sem ravno tak recept, po katerem pripravljala lasanje moja mama. Nato pa se je začelo pravo delo. Med rezanjem čebule sem potočil kakšno solzo. Na ponvi sem prepražil čebulo in dodal meso. Nato sem dodal še paradižnikovo omako. In že je dišalo. Spet pa se mi je oglašal prazen želodec. Želel sem, da mi lasanja uspe. Potem pa je prišla druga faza dela. Potrebno je bilo pripraviti bešamel omako. Nisem bil prepričan, ali bom to zmožel sam. Spomnil sem se, da sem mami pomagal mešati, ko je pripravljala lasanje. Moral sem dati skupaj mleko, maslo, sol, jajce, začimbe in vse skupaj skuhati. Skoraj je bilo že vse nared. Samo še v pekač je bilo potrebno zložiti. Najprej testenine, nato meso in še bešamel omako in sir. To sem ponovil še dvakrat in lasanje je bilo potrebno samo še dati peči. Še dobro, da sem prej vključil pečico. Čez dobrih 30 minut je bila lasanja pečena. Ker staršev še ni bilo domov, sem z velikim poželenjem sklenil, da jih ne bom čakal. Oblizoval sem se kot Garfield.

Ko sem pripravil še mizo, sem končno lahko začel jesti mojo najljubšo jed, ki sem jo pripravil sam. Še prej sem se pokrižal in si zaželel bog žegnaj. Bila je odlična. Tudi starši in brat, ki so jo jedli kasneje, so bili navdušeni. Meni se še kar cedijo sline. Še bom pripravljala lasanje.

Timotej Stopar, 8.a

Anja Pirc, 7.a

ŽIVLJENJE

ŽIVLJENJE včasih je ko divja žival,
pride in gre,
je plaha in krhka.
Nikol' se ne ve.
A rojstvo ni prekletstvo –
je kot nov koledar,
počasi izteka se tvoj življenjski DAR.

Sašo Hriberšek, 8.a

Tilen Zupančič Jevšnik, 1.a

ŽIVLJENJE

Življenje je polno presenečenj,
polno veselja in smeha.
Je kot sonce,
ki sveti in ne neha.

V življenju se zgodi veliko reči,
ki jih niti sami ne pričakujemo,
te nas ponavadi doletijo v trenutku,
ko jih najmanj pričakujemo.

Gregor Kozole, Tim Bogovič, Jani Mirt, 8.a

ŽIVLJENJE

Življenje je pojem,
ki ga ob rojstvu dobimo,
z njim pa svoje bližnje razveselimo.

Vsi se ga oklepamo z obema rokama,
a se nam včasih zdi kot velika drama.
Smo igralci, ki se podimo po odru resnice,
in čakamo prizor velike pravice.

Življenje je včasih tudi trpljenje,
a ko odmislimo vso negativno trenje,
je vse samo še sreča in veselje.

Lea Petrišič, Nika Gošek, Maruša Bračun, 8.a

Nika Kovačič, 1.a

ZNANJE, KI SMO GA DOBILI, NAM NE BO NIKOLI VZETO

Počitnic je konec, s tem pa tudi poležavanja. Konec je razvajanja na morju, lepega vremena in kratkih hlač. Začela se je šola. Čeprav se je večina od nas s težkim srcem odlepila s kavčev, smo veseli vsaj zaradi tega, ker imamo spet vse prijatelje na kupu, ne pa razkropljene po vsej celini. Čeprav sem dolgo razmišljal še o drugih prednostih šole, jih na žalost nisem našel.

Vendar pustimo to. Tako v pogovorih kot v naših glavah se v tem ne preveč veselem času radi spomnimo počitnic. Osebnost imam počitnice najraje zaradi morja. Omamen morski zrak, prečudovito podnebje in pokrajina ... Zanimivo, na morju se nam zdi samoumevno. Ko zdaj pomislim na to, me kar stisne pri srcu. Ampak na srečo čas hitro mineva in kot bi mignil, bomo spet na plaži. No, s čim pa naj se tolažimo?

Večina od nas si na začetku šole vedno postavi visoka pričakovanja, naše zaključene ocene pa tega žal ne odražajo. Ampak kaj zato? Če vprašate mene, so ocene samo 60 odstotkov vsega dogajanja v šoli. Ko se starši spominjajo šole, ne začnejo takoj govoriti v svojih ocenah. Pa ne samo zato, ker jih je sram. Ostalih 40 odstotkov predstavljajo vse socialne izkušnje in doživetja, ki so ravno tako pomembni. Šola je v naših letih življenjski slog. In ne glede na to, kje smo, s kom, ali kaj delamo, nas šola in vse o njej spremlja. Kar poskusite iti med šolo ali med počitnicami k prijatelju, ne da bi govorili o šoli. Nemogoče. Saj šola zaseda polovico našega dneva. V šoli sem imel veliko veselih in žalostnih trenutkov, ki so me oblikovali in zaznamovali. Zato lahko povem, da nas bo šola zaznamovala vse življenje, pa če nam je to všeč ali ne.

V življenju nam zelo koristi komunikacija z ljudmi, ker večina služb predstavlja delo v pisarni oziroma kje drugje, kjer se je treba pogovarjati tako o delovnih ciljih kot s strankami. Zato večina psihologov odsvetuje šolanje doma, saj izpustiš skupinsko delo in razmišljanje, ki ga lahko pridobiš samo v razredu, polnem sovrstnikov. Do učiteljev pridobimo neko spoštovanje, ki ga je v prihodnosti zelo pomembno izražati do svojih nadrejenih, kot tudi do drugih ljudi v družbi. Do starejših, do ljudi, ki smo jih ravno srečali na ulici ... Konec koncev tudi do svojih sovrstnikov in prijateljev. Zame pa so najpomembnejše izkušnje tiste, ki jih dobiš, ko si nekemu prijatelj in je nekdo prijatelj tebi. V tej kompleksni družbi je prijatelje potrebno imeti. In kje drugje dobiš prave prijatelje, ki ti lahko ostanejo za vedno? V šoli, seveda.

Anej Vovčak, 9.a

Mia Škoberne, 9.a

IZKUŠNJE NAM LAHKO VEDNO POMAGAJO

Bilo je nekega sončnega in precej vročega dneva v juliju. Nerazdružljiva prijatelja po imenu Martin in Jaka sta se odpravila na šolsko igrišče. Ni pa ju povezovalo le dobro prijateljstvo, temveč tudi šola, saj sta oba končala osmi razred, živela v istem bloku ter oba sta imela veliko strast do košarke.

Ker so bile poletne počitnice in ni bilo pritiska s strani šole, sta fanta na igrišče zahajala skoraj vsak dan. Tam sta se zabavala in trenirala, saj se bo kmalu pričelo šolsko tekmovanje v košarki. In res čas njunih počitnic se je z vsakim dnem hitro krajšal in že je nastopila šola. Sedaj sta bila že v devetem razredu, kar je pomenilo, da se morata vesti odraslo, vendar temu ni bilo tako. Oba sta bila še otročja, kar se je poznalo tudi na ocenah, ki niso bile kaj prida. Kljub vsem otročarijam sta vseeno dobila priložnost in prosto mesto v šolski ekipi za košarko, na kar sta bila precej ponosna. V šoli sta imela tudi veliko delavnic, na katere bi se lahko prijavila. Izbrala sta gasilsko delavnico, ki je potrebovala veliko kondicijsko pripravljenost, poleg tega pa ogromno poguma in ne strahu. Ker je bil Jaka na splošno bolj resen in seveda tudi delaven, je zadevo obravnaval zelo resno in motivirano. Martina pa je dajala lenoba in seveda tudi puberteta. Med tem ko je Jaka garal in se mučil in bil na vseh gasilskih vajah, je Martin na večini ur manjkal. Zaradi vseh preprirov nista bila več prijatelja, vendar sta postala sovražnika. Jaka je postajal uspešen iz vidika šole, košarke in konec koncev tudi gasilstva. Martin, njegov nekdanji prijatelj, pa je trčil ob dno, saj je imel slabe ocene, mesto v ekipi pa je zasedel njegov sošolec Nik. Postal je tudi sovražen in zloben, saj ni imel prijateljev, čeprav se je Jaka trudil biti prijazen. Nekega večera se je v tretjem nadstropju zanetila kuhinjska brisača, kar je pripeljalo do ogromnega požara celotnega bloka. Stanovalci so bežali iz goreče stavbe, kakor hitro se je le dalo. Jaka je bil do tedaj že več mlajši gasilec, zato je pri evakuaciji pomagal. Pogledal je proti množici ljudi, ki so bili zelo prestrašeni in objokani, a ni videl Martina. Kljub vsem zbadljivkam, žaljivkam in grdim besedam, ki mu jih je Martin izrekel, ni okleval niti sekunde. Stekel je proti gorečim zubljem, brez strahu. Po glavi se mu je pletla le nit upanja, da je njegov prijatelj še živ. Stekel je po stopnicah v drugo nadstropje, proti stanovanju, kjer je živel Martin. Brcnil je vrata, da so se odprla. Brž ko ga je zagledal ležati na tleh, ga je pograbil, ga dvignil in ga položil na svoj hrbet. Odnese ga je navzdol proti izhodu. Na srečo mu je uspelo in Martin je bil rešen. Čeprav je požar terjal pet žrtev, Martinovega imena ni bilo med njimi. Jaka ga je večkrat obiskal v bolnišnici. Spet sta postala dobra prijatelja in Martin mu je bil nadvse hvaležen. Seveda se je opravičil za svoje ravnanje, ki je Jako gotovo močno prizadelo. Iz mnogih zbadljivk, ki so prišle iz njunih ust, sta se tudi pošalila. Jaka je dobil tudi posebno gasilsko nagrado, na katero je bil še posebno ponosen. Čez čas, ko sta odraščala, nista pozabila tega dogodka in še vedno sta bila prijatelja.

Zgodba nas uči, da nam izkušnje lahko velikokrat pomagajo. Pot ni vedno najlažja, vendar se končni rezultat vedno splača. Potrebna je samozavest in pogum. Kot pravi verz: "Izkušnja ni nekaj, kar se vam zgodi; je tisto, kar naredite s tem, kar se vam zgodi."

Gal Zakšek, 9.a

KAR BOMO ZNALI, NAM NE BO ODVZETO

Počitnice so znova prehitro minile. Še pred enim tednom sem se zjutraj zbudil čisto brez skrbi in vesel, da mi ni potrebno iti v šolo. Zadnji dnevi počitnic več niso bili takšni, kot so bili ostali. Premišljeval sem, kaj vse me čaka v novem in hkrati zadnjem osnovnošolskem letu.

Nato pa sem že deveto leto zapored dočakal začetek novega šolskega leta. Bil sem zelo vesel, da smo bili sošolci ponovno zbrani skupaj. Hkrati pa sem bil žalosten, ker je bilo konec počitnic. Pogrešal bom zbujanje ob poznih dopoldanskih urah in vesele trenutke s prijatelji, ki smo jih preživeli na bazenu in igrišču. Najbolj mi bo v spominu ostal izlet v Italijo, predvsem zabavanje v Gardalandu na vlakcih smrti. Seveda ne bom pozabil tudi veselih dveh tednov na morju, kjer sem se še posebno dobro zabaval. Najbolj pa bom pogrešal občutek brezskrbnosti. Ker pa ima vsak začetek tudi svoj konec, so se počitnice končale in začelo se je novo šolsko leto. Letošnje leto se počutim že bolj odgovornega, kajti smo najstarejši učenci na šoli. Upamo, da bomo dober zgled mlajšim učencem. Pred novim šolskim letom nimam nobenih posebnih strahov, edino seveda pred težkimi kontrolnimi nalogami. V dosedanjih osmih letih se nisem samo naučil brati, pisati in računati, ampak še veliko ostalih stvari, ki mi bodo v nadaljnjem življenju še kako koristile. V tem letu pričakujem še težje snovi in še več učenja. Nekaterih predmetov se veselim, nekaterih pa ne. Veselim se predvsem zgodovine, kajti spoznavali bomo prvo in drugo svetovno vojno. Veselim se tudi športnih tekmovanj. S tem mislim predvsem na nogometni turnir in tekmovanje v atletiki. Upam, da ne bomo učiteljem povzročali sivih las, ampak da jim bomo ostali v lepem spominu.

Letos pa me čaka še ena pomembna odločitev. Odločiti se bom moral za nadaljnje šolanje. Trenutno še ne vem, za kaj bi se odločil, ampak vem, da se bom med letom pravilno odločil. Upam, da bo tudi to šolsko leto uspešno in da se bom naučil veliko novega. Zavedam se tudi, da bomo sošolci še zadnje leto skupaj in zato se bomo še posebej zabavali.

Jure Krajnc, 9.a

Tisa Ljubi, 2.a

KAR BOMO ZNALI, NAM NE BO NIKOLI ODVZETO

Počitnice so minile s svetlobno hitrostjo. Spet smo sedli za šolske klopi in se podali na pot dogodivščin in preizkušenj. Poletje, morje, zabava so sedaj le puhaste sence na bledih slikah spomina. A vendar bodo ostale nepozabne in bodo v nas vzbujale smeh, še leta in leta po tem. Prav to nam je dalo moči pri osvajanju in pridobivanju novih znanj v novem šolskem letu.

Predlagam, da se osredotočimo na tisto glavno, eno izmed najpomembnejših stvari, ki jih pridobimo v šoli. Znanje. V Slovarju slovenskega knjižnega jezika je to celota podatkov, ki si jih kdo vtisne v zavest z učenjem, študijem. Z njim se soočamo v vsakdanjem življenju. Žal pa se premalokrat vprašamo, kako nam je npr. pri peki torte prišlo prav prav znanje. Vse se nam zdi čisto samoumevno. Pa vendar, če ne bi znali brati, računati ... ne bi niti v sanjah mogli jesti torte.

Vse se začne takoj, ko se zavedamo, kaj se dogaja okrog nas. Takrat nas starši in stari starši učijo govoriti, hoditi, razmišljati ... To se z leti le nadaljuje in nadgrajuje. Kmalu po tem postanemo najponosnejši na svetu, saj se znamo že podpisati in si zavezati vezalke na čevljih. Staršem in starim staršem se najprej pridružijo vzgojitelji v vrtcih, nato še učitelji v šolah itd. Največji preskok se zgodi v prvem razredu. Takrat spoznamo prve črke, številke in, da ne pozabim, prve sošolce za naslednjih devet let osnovne šole. V drugem razredu je na vrsti računanje in tista nezanimiva teta poštevanka, ki nam na vsakem koraku pride še kako prav. Nato sledijo samo še debelejši in debelejši zvezki ter učbeniki.

Kako čarobno je to znanje. Najprej na stopnji prvošolčka znamo zgraditi hiško iz kockic, nato pa z dolgoletnim izobraževanjem pridobimo znanje in izkušnje za gradnjo hiš iz zidakov.

To raziskovanje bi rada zaključila z mislijo Josepha Sugarmana: »Vsaka težava v sebi skriva priložnost, ki je tako mogočna, da težavo naredi čisto pritlikavo. Največje zgodbe o uspehu prihajajo od ljudi, ki so težavo prepoznali in jo spremenili v priložnost.«

Katja Resnik, 9.a

STONE PARTLJIČ

Danes v šolo smo prišli polni pričakovanj in navdušenja,
saj spoznali bomo očeta slovenske dramatike
in mojstra črtic za vse radovedne oči.

Navdušil nas je s humorjem, pozitivno energijo in smehom,
ki je bil vse povpreko.

Ta človek res je mojster igre,
v tragedijah, v dramah in komedijah.
Njegov kulak nasmeji ljudi širom pod odrskimi lučmi.

Njegova odrska kilometrina nam je razvedrilo že vrsto let,
ki za vedno je vtisnjeno v gledališki parket.

Anej Vovčak, 9.a

Gal Zakšek, 9.a

JURIJ DALMATIN

V šoli pri slovenščini smo se učili o protestantizmu. Da je Primož Trubar napisal prvo slovensko knjigo, Adam Bohorič prvo slovensko slovnico, da je Jurij Dalmatin prevedel Sveto pismo ... Zvečer, preden sem šla spat, pa sem razmišljala o Juriju Dalmatinu in kako se mu je sploh dalo prevesti celotno Sveto pismo. Ponoči sem sanjala o njem.

Sanjala sem, da smo dobili novega sošolca in da je bil to Jurij Dalmatin. Njemu je bilo vse zelo čudno. Pouk je potekal čisto drugače, kot ga je bil on navajen. Najbolj smešen pa mu je bil naš jezik, ki se ga je moral naučiti. Vse te besede so mu bile smešne in čudne. Med odmorom nam je povedal nekaj besed o tem jeziku, ki ga je bil navajen in ki so ga Slovenci uporabljali že zelo dolgo časa nazaj. Mi pa smo se mu smejali in ga oponašali. Razumeli smo ga bolj malo, vendar se je dalo razbrati, da gre za slovenski jezik. Pri pouku pa je moral spoznati veliko novih predmetov. Na primer kemijo, biologijo, zgodovino ... Pri zgodovini smo se učili stvari, ki so se zgodile že zelo dolgo časa nazaj in kako so v tistih časih živeli. Njemu to seveda ni bilo čisto nič neobičajnega. Pravzaprav je on takrat živel in je to že vedel in mu je bilo to vse čisto normalno. Pri kemiji se je moral učiti, kaj so to dušik, fosfor, alkani, alkini, agregatna stanja ... vse to mu je bilo novo in nič od tega ni razumel. Najbolj čuden predmet pa mu je bil angleščina. Ni mu šlo v glavo, zakaj se Slovenci moramo učiti angleškega jezika samo zato, ker ga govori veliko ljudi na svetu. Povedali smo mu, da je angleški jezik namenjen sporazumevanju ljudi po svetu. Vendar tudi tega ni razumel, zakaj se moraš sploh znati sporazumevati z ljudmi po celem svetu. Nato pa smo mu dali prebrati nekaj besed, napisanih v angleškem jeziku. Nobene ni znal prav izgovoriti in bilo je kar malo smešno. Zelo se je čudil, ko smo mu pokazali luč, ki oddaja svetlobo. Še bolj pa, ko je učiteljica prižgala računalnik. Poimenoval ga je škatla, ki sveti. Povedali smo mu, da imamo elektriko, ki se je ne da videti in da zaradi nje računalnik dela. Bil je zelo začuden tudi nad telefoni in pisali, ki pišejo na papir, brez da konico pomočiš v črnilo. Da imamo pisala, ki pišejo rdeče, zeleno, oranžno ... Nad vsem je bil zelo navdušen in začuden. Potem pa je zazvonil šolski zvonec in pouka je bilo konec.

Ko sem se zbudila, sem bila kar malo žalostna, da je vsega konec. Bilo je kar zabavno in zanimivo. Vesela pa sem, da sem sanjala prav o Juriju Dalmatinu, saj zdaj vem, kaj bom o njem napisala pri slovenščini.

Tjaša Kos, 9.a

NA OBISKU PRI JURIJU DALMATINU

Kako bi bilo, če bi Jurij Dalmatin živel v letu 2015? To vprašanje bi se porajalo marsikomu. On je namreč živel v obdobju protestantizma ali reformacije in v teh tisočletjih se je marsikaj spremenilo.

Nenadoma se je pojavil v letu 2015, natanko v starem mestnem jedru Krškega. Že na prvi pogled je vidno, da je oblečen popolnoma drugače kot marsikateri uglajeni gospod. Zmeden je korakal po pločniku in ugotavljal, da se je, ko je bil nazadnje tu, vse popolnoma spremenilo. Hodil je mimo slaščičarne pa sladoledarne in zavil na kamenčkasto potko, ki vodi v park in proti starejši knjižnici. V parku so bili postavljeni doprsni kipi nekaterih pomembnih Slovencev. Postavil se je pred enega in iz kipa prepoznal sebe. Nato je zavil v staro knjižnico, kjer je bilo ogromno knjig. Ko se je potepal med knjižnimi policami in tudi tistimi najstarejšimi knjigami, je naletel na pravo Sveto pismo. Knjiga je bila razstavljena in je vedel, da je bil prvi, ki je prevedel Sveto pismo v slovenščino.

V trenutku je izginil in se spet pojavil s prijateljskoma Bohoričem in Trubarjem. Svojega doživetja pa vseeno ni delil z nikomer.

Ana Kodrič, 9.a

Klemen Levičar, 1.a

NA OBISKU PRI JURIJU DALMATINU

Nekega večera, ko sem se odpravljala spat, se je pred mano pojavila črno-bela postava, podobna ljudem iz starih črno-belih filmov. Najprej sem mislila, da si le domišljam in sem si pomela oči. A postava je še kar stala pred mano. Najprej od vse svetlobe, ki jo je oddajala, sploh nisem jasno videla, a ko se mi je končno povrnil vid, sem ga prepoznala. Bil je Jurij Dalmatin. V tistem trenutku mi je podal roko in se mi predstavil in me povabil s sabo.

Spodneslo mi je tla pod nogami, začela sem se spuščati po toboganu močnih in svetlih barv, pred mano pa je bilo prgišče megle. Kot bi veter razpršil meglo, sem se skozi temo prebila čez sivo pajčevino in naenkrat pristala na mokri in blatni makadamski cesti, obuta pa sem bila v čudne črne čevlje z debelim podplatom in široko nizko peto. Oblečena sem bila v krilo iz debelega rdečega blaga s cvetličnim potiskom, lase pa sem imela spete v visoko figo. Bilo mi je neprijetno. Naenkrat je mimo mene zapeljala kočija in če ne bi odskočila, bi me pohodil konj in povozilo leseno kolo. Nisem imela časa dolgo gledati za njo, saj ji je sledila naslednja. Pohitela sem po mokri cesti do stavbe, pred katero se je igralo veliko malih in razposajenih otrok, med njimi pa mi je mahal mladi Dalmatin. Vstopila sva v manjšo zgradbo, ki je bila po mojem mnenju šola. Najin učitelj je bil Adam Bohorič, ki pa je govoril v starem jeziku in učil drugačne stvari, kot se jih učimo danes. Slika se je spremenila in tokrat sem se znašla v cerkvi, drugačni od naše, obkrožena z ljudmi. Vsi so gledali v zrak, kjer je na cerkvenem odru stal tokrat spet starejši Dalmatin in jim pridigal o protestantski veri. Govoril je tudi o tem, kako pomemben je zanj slovenski jezik in kako bi moral biti pomemben vsem nam. Spet se mi je zatemnilo pred očmi in sedela sem poleg Dalmatina, ki je v prevod Biblije napisal še zadnjo piko, nato pa jo spravil v veliko in debelo vrečo in skrivaj sva jo odpeljala po slovenskih deželah, saj katoliška cerkev tega ni dopustila. Nazadnje sem bila priča še Dalmatinovi smrti, nato pa se mi je kot film pred očmi zavrtela še celotna pot prevedene Biblije, od Dalmatinove zamisli do danes, ko je varno shranjena v muzeju.

Čez vse barve, temo, meglo in pajčevino sem se spet vrnila domov, vesela, da sem se od potovanja nekaj naučila. Zadovoljno sem zaspala in komaj čakala, da naslednji dan vsem povem, kako smo lahko veseli, da imamo svoj slovenski jezik in kaj vse so v preteklosti za to pretrpeli.

Nika Zakšek, 9.a

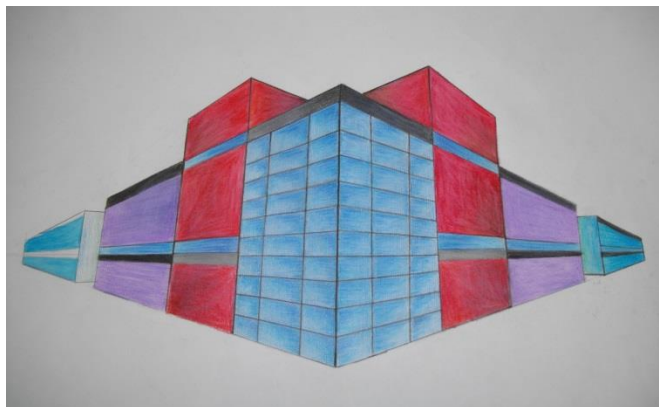
NA OBISKU PRI JURIJU DALMATINU

Bil je petek in bližala se je 4. šolska ura. Ko zazvoni zvonec, učiteljica Novak stopi v učilnico. Udobno se namesti na svoj stolček in začne zapisovati manjkajoče učence. Jan se še vedno igra s svojim kemičnim svinčnikom, ker očitno učiteljice sploh ni opazil. A ta ga kmalu prebudi, ko naznani, da bo vprašan zgodovino slovnice.

Jan se je odvrnil do table, kjer ni znal odgovoriti na nobeno zastavljeno vprašanje. Eno od teh je bilo v zvezi z Jurijem Dalmatinom oziroma njegovim življenjepisom. Jan je pričakovano v klopi sedel z nezadostno oceno. Pouk je šel h koncu in Jan je bil že na poti domov, medtem pa je premišljeval o nadaljnjem šolanju. Močno si je želel postati računalničar. Že od malih nog je sanjal o tem. A počasi se je začel zavedati, da s takim uspehom ne bo prišel prav daleč. Ko je prišel domov, je šel naravnost v svojo sobo. Vzel je zvezek za slovenščino in se prvič po dolgem času spet začel učiti. Cel dan ga ni bilo iz sobe. No, le enkrat za kratek čas, ko ga je mama vztrajno klicala na večerjo. Naslednje jutro se je Jan že navsezgodaj odpravil v bližnjo knjižnico. Brskal je po knjižnih policah in že kar malo utrujen končno našel željeno knjigo z naslovom Življenjepis Jurija Dalmatina. Naslednjih nekaj dni se je strašno zanimal za Dalmatina. Brskal je po spletu in prelistal kupe knjig. »Ali veš, da je bil učitelj Jurija Dalmatina prav njegov prijatelj, Adam Bohorič? To sem pravkar prebral v knjigi. Poglej!« je Jan z zanimanjem rekel mami. Mama Metka kar ni mogla verjeti, kar je pravkar slišala. Jan se je končno začel zanimati za šolo. Končno je spoznal, da šola ni nič kaj grozna in da je učenje lahko še kako zabavno. Le najti moraš svoj način. Naslednji dan je Jan pri uri slovenščine učiteljico Novak prosil, če bi lahko popravil nezadostno oceno. Novakova mu je seveda dovolila, čeprav ni pričakovala nič kaj drugačnih odgovorov. Čisto brez zanimanja je vprašala prvo vprašanje: »No, Jan, povej nekaj ključnih stvari o Dalmatinovem življenju.« Jan pa je z nasmeškom na obrazu začel: »Jurij Dalmatin, slovenski protestantski teolog, se je rodil okoli leta 1547, bolj natančno ...«

Danes, 15. 6. 2017, Jan ponosno in z odliko zaključuje 1. letnik srednje računalniške šole.

Robin Sotošek, 9.a

Klara Mlinarič Jazbinšek, 9.a

PROMET

Lani smo v šoli prebrali pesem z naslovom Cesta. Učiteljica nam je povedala, kaj ta pesem v resnici pomeni. Pomeni, da po cesti lahko pridemo kamorkoli, a je vseeno nevarna.

Po cesti pa se lahko pripeljemo z vsemi mogočimi prometnimi sredstvi. Z avtobusom, avtomobili, motorji ... Prav tako po zraku z letalom, po morju z ladjo in z vlakom po železnici. Prometne poti, prometna sredstva, ljudje, ki v vsem tem sodelujejo, vse to je promet. Ko poslušamo radio, vse večkrat slišimo, kako se kopičijo zastoje na cestah, ki jih večinoma povzročijo prometne nesreče. Seveda pa imajo tudi te svojega povzročitelja. Vinjene ali nepazljive voznike, neprevidne pešce ali pokvarjene avtomobilske motorje. V nesrečah so prisotni tako odrasli kot tudi otroci, a vsako življenje je posebno. Veliko ljudi preživi, ampak včasih s takimi posledicami, tako s psihičnimi kot fizičnimi, da z njimi zelo težko živijo.

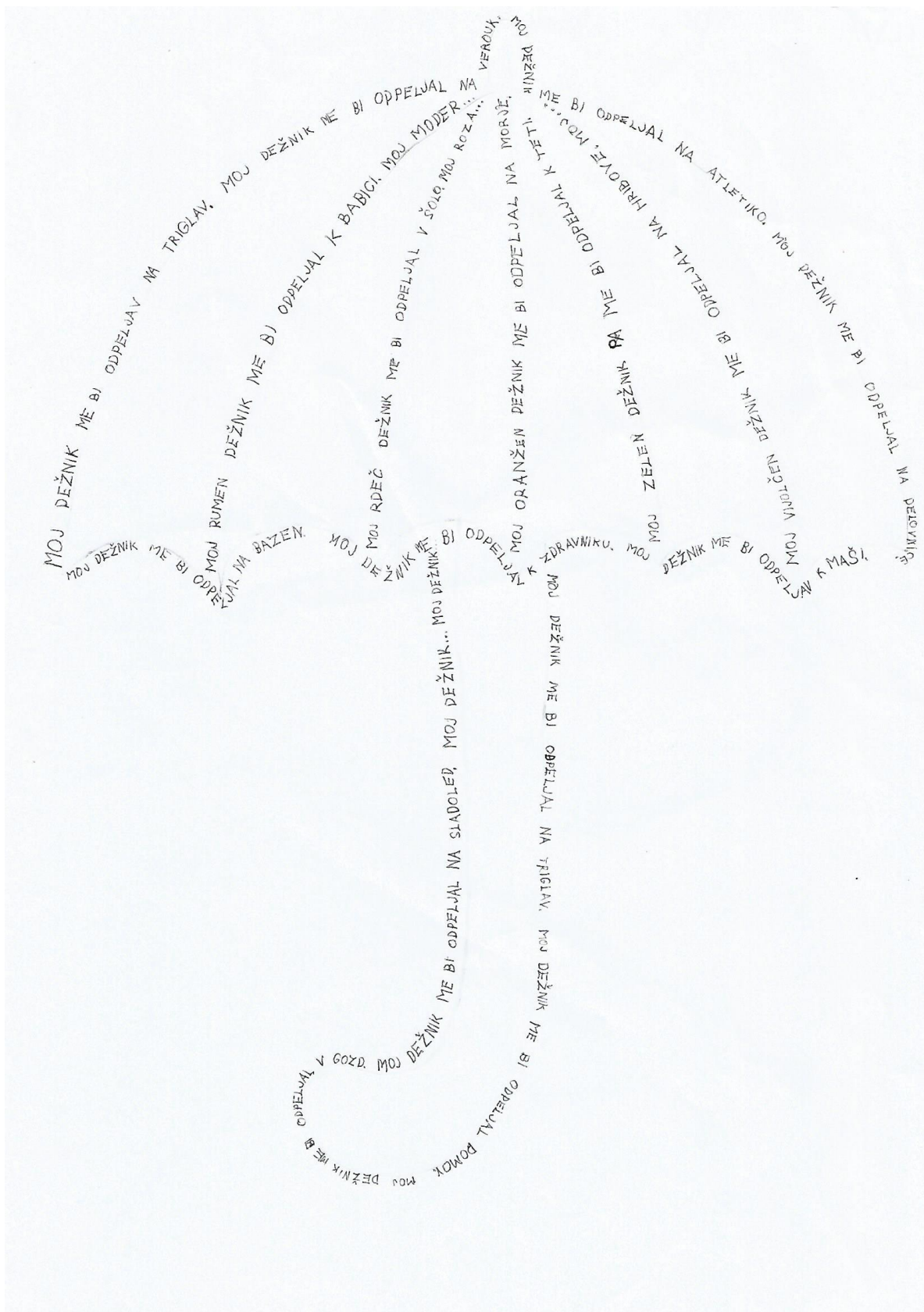
Meni najljubši je vodni promet. Vedno uživam, ko gremo na morje ter med vožnjo sedemo na trajekt. Ko zapiha veter in trajekt okoli sebe pušča valove, ki se penijo v sončni svetlobi. Včasih pa le pomislim, kako je do vsega tega prišlo. Vse se je začelo s kočijami in konjsko vprego. Kmalu so ljudje izumili avto, ki je skozi leta postajal vse boljši in naprednejši. Vendar pa za avto potrebujemo gorivo z nafto, ki je fosilno gorivo in s tem ugotovimo, da lahko goriva kmalu zmanjka.

Promet je torej beseda za nekaj, kar nam lahko zelo pomaga, nas pripelje hitro in kamorkoli.

Nika Zakšek, 9.a

Eva Sluga, 2.a

Eva Sluga, 2.a

PROMET V PRIHODNOSTI

Danes poznamo veliko različnih vrst prevoza: avtomobili, ladje, vlaki, letala ... Poznamo tudi nekaj nemogočih in absurdnih idej – leteči avtomobili, popoldanski izleti v vesolje, osebna letala, lebdeči vlaki ... Pa so res tako daleč od resnice?

Maglev ali vlak na magnetni blazini so začeli proizvajati v 70. letih na Japonskem. Takšen vlak s pomočjo magnetov in superprevodnikov lebdi nad tiri in doseže hitrost tudi do 500 km/h. Za primerjavo: navaden vlak doseže okoli 160 km/h. Čeprav je izdelava takšnega vlaka in pripadajočih tirnic zelo draga, že načrtujejo gradnje na Japonskem in v Nemčiji.

Za vsakodnevne zastoje v večjih mestih so v večini primerov krivi avtobusi. Ta problem se trudijo odpraviti s t.i. Land Airbusi. Izgledajo kot nekakšen premikajoči se predor, ki ima namesto srednjega dela oboka prostor za potnike. En takšen »vagon« lahko prenese 300 potnikov.

Električni avtomobili so že skoraj stalnica v našem življenju, vendar nas kakšen prototip včasih tudi presenetijo. Eden od takšnih je tudi Googlov samovozeči avtomobil. V računalnik samo vtipkaš pot in že se pelješ! Prednost takšnega načina vožnje je tudi sporazumevanje avtomobila z drugim, na primer v križišču. Zaradi tega obstaja veliko manjša možnost trčenja. Tudi nekateri drugi električni avtomobili te osupnejo, na primer Aptera E2. Zaradi sončnih celic na strehi je motor samozadosten – to pomeni, da ne potrebuje bencina ali dodatnega polnjenja. Pogoj je pač sončno vreme. Edina slabost električnega motorja je potrošna poraba generatorja.

Nekateri znanstveniki predvidevajo, da se bo promet širil v višave. Vsekakor je vprašanje majhnih osebnih letal na mestu, vendar se preveč prostora porabi za parkiranje. Rešitev so leteči avtomobili. Z zloženimi krili so dejansko tako veliki kot malce večji osebni avtomobili. To se zdi mogoča rešitev, ko bomo potrebovali vsak kvadratni centimeter tal za stanovanja in pisarne. Slaba stran takšnega prevoza bi bile pogostejše nesreče, pa tudi pomanjkljiva signalizacija.

Vsak je že kdaj sanjaril, da bi poletel v vesolje. Sicer je to mogoče že sedaj, vendar je za to treba iz žepa potegniti kar 20 milijonov dolarjev. Čez nekaj časa bo to lahko navaden družinski izlet! Pri NASI namreč preizkušajo turistično plovilo za vesolje. Ima obliko letečega krožnika in lahko ponese neverjetno število potnikov. Načrtujejo tudi gradnjo vesoljskega hotela. Kljub vsej tehnologiji pa bo to še nekaj časa ostalo kar drag hobi.

Medtem ko nekateri letijo v neskončno vesolje, se drugi spuščajo v neznane globine morja. Podmornice trenutno delujejo na jedrski pogon, ki ima kar nekaj slabih lastnosti. To se bo lahko spremenilo, ko bomo začeli uporabljati motorje na vodik. Voda je spojina kisika in vodika, torej z zalogo ne bo problema. Načrtujejo tudi nove vrste ladij, ki naj bi bile kar nekakšen plavajoči hotel. Na premični strehi bo rasla trava in druge zelene rastline, gorivo pa bo vsekakor ekološko.

Vsi ti izumi bodo in so že pripomogli k naši mobilnosti, našemu prometu in varnosti v njem. Ne smemo pa pozabiti na najpomembnejše: našo Zemljo.

Maja Budna, 9.a

USTVARIMO ŠE BOLJŠI JUTRI

Letošnji glavni naslov za natečaj Evropa v šoli zavzema veliko različnih področij, tem, ki so zelo pomembne za naš svet, naše dostojanstvo, našo prihodnost. Ljudje, razdrobljeni po vsem planetu, imajo različne načine življenja, vere in na splošno kulture, a zaradi globalne soodvisnosti vsaka najmanjša napaka enega prizadene vse.

Velikokrat beremo o težavah, slabostih človeštva, a vendar največkrat samo hitro preletimo vrstice in zatopljeni v svoj ritem in tok življenja zbežimo naprej in se ne oziramo na nikogar. Nobenemu ne namenimo niti pogleda, kaj šele nasmeha. Živimo naprej kakor vse do sedaj, kljub temu da se lahko prav v tistem trenutku nekdo spopada s hudo boleznijo, iskanjem hrane, pitne vode ... Ob takih problemih največkrat pomislimo na uboge afriške otroke, ki jih velikokrat vidimo na televiziji. Res, da je Afrika na vrhu tega seznama, toda revščina in lakota z roko v roki kot največji morilki človeštva vendarle nista tako daleč, kot mislimo. Že če pogledamo okoli sebe, ju ne moremo zgrešiti. Kot primer lahko navedem tudi trenutno begunsko krizo, ki je ena od vročih tem. Ljudje strahoma bežijo pred spopadi, ki se odvijajo zaradi materialnih dobrin. O njej lahko slišimo na vsakem koraku. Vsi si želimo, da bi je bilo čim prej konec, toda večina ne naredi ničesar, da bi pripomogla k temu. Zato ljudem, ki se spopadajo s takšnimi težavami, pomagajmo in jim pričarajmo nasmeh na obraz.

Ljudje razvitega sveta pa se bolj kot z lakoto spopadajo s stresom. Ena izmed učinkovitih rešitev je oddih v naravi, sprehod po gozdu, kjer lahko zadihamo s polnimi pljuči in pozabimo na skrbi. Toda zaradi interesov posameznikov bo v prihodnosti možnosti za takšen oddih vse manj. S tem, ko krčimo pljuča sveta, odzemamo tudi življenjski prostor mnogim živalim. Na srečo obstajajo takšni ljudje, ki jim ni vseeno, kakšen svet bodo pustili za seboj in kako bodo živele naslednje generacije. Z uporabo materialov, ki omogočajo recikliranje, in z rednim ločevanjem odpadkov ter uporabo obnovljivih virov energije smo že korak bližje boljši prihodnosti. En sam človek ne more spremeniti sveta, zato stopimo skupaj in si pomagajmo.

Naš svet je poseben prav zaradi raznolikosti. Izmed sedmih milijard ljudi, ki nas živi na Zemlji, nista niti dva enaka. Imamo različne običaje, vero, kulturo ... Ne samo med celinami. Že če pogledamo znotraj ene države, opazimo razlike med pokrajinami. Na primer v Sloveniji imamo različna narečja, običaje ... Prav tako pa se lahko pohvalimo tudi z zelo pestro in raznoliko naravo, ki privablja veliko turistov s celega sveta in nam tako nudi številne dobrine in storitve, ki pripomorejo k ustvarjanju dobička. Žal se mnogih ne zavedamo, dokler jih ne izgubimo.

Za še boljši jutri je pomembna tudi izobrazba, ki je temelj uspešnosti. Vsem je potrebno dati možnost za kakovostno šolanje. Za gospodarsko rast je pomembna tudi raznolika izobrazbena sestava, od mojstrskih poklicev, kot so čevljar, urar, mizar ... do znanstvenikov. S spodbujanjem podjetnikov s svojimi idejami in inovacijami pa bi lahko prišli do produktivne zaposlenosti prebivalstva.

Zaključila bi rada z mislijo sv. Frančiška Asiškega, ki vliva upanje in moč, da stvari, ki si jih zadamo, izpeljemo tudi do konca: »Začnite delati tisto, kar morate, nadaljujte s tistim, kar je mogoče in kar naenkrat boste delali nemogoče.« Prihodnost je v naših rokah, zato jo naredimo kar se da lepo in čudovito.

Katja Resnik, 9.a

Žana Ban, 1.a

GLOSA

Slep je, kdor otroke uči!
Dela cel dan, še pohvale ne dobi,
samo tečne prenaša vse dni.
Računalnik, projektor in ostalo tehnologijo
znati morajo bolje kot učno snov.
Pol pa froci še povrh govorijo: »Cel dan gulim ta stol.«
Učenci prezirni, razvajeni froci,
kričijo, se smeje v telefone strmijo!
Zato vsaka vam čast,
da našemu znanju spodbujate rast.

Anej Vovčak, Miha Pongračič, 9.a

Lea Bizjak, 6.a

Nikoli ne vemo, kaj nas bo doletelo. Nekdo je nekoč rekel, da je treba življenje živeti v trenutku in pozabiti na skrbi. A kam bomo prišli, če si ne bomo načrtali svojih ciljev? Mnogi pravijo, da sem dekle z velikimi sanjami. Nekateri vame dvomijo, a sama vem, da bom s trdim delom in močno voljo svoje cilje dosegla in mirno stopala po stopnicah življenja. Prvič že drugo leto, ko bom v svoji življenjski knjigi odprla novo poglavje in odšla v srednjo šolo.

Nika

Kot pravi misel: »Poslavljanje lahko vzdržim zato, ker vem, kako sladko bo ponovno snidenje.« Svet bo dober, dokler bomo nanj gledali z dobrimi in pozitivnimi očmi. In to je zame sreča in največji uspeh, ki ga lahko dosežemo. Kajti najboljše stvari v življenju niso stvari.

Robin

Sije sonce. Skozi okno gledam sončne žarke in zaplujem v spomine. Devet let nazaj je majhna punčka s čopki in v krilu stala pred veliko šolo. Bila je polna pričakovanj, sanj in želja. Veselila se je in zdelo se ji je, da je zdaj pomembnejša, saj stopa v svet učenja, branja, pisanja in spletnja novih prijateljstev.

Neja

ŠTIRI MRAVLJICE

Aleks Krhin, 2.a

Pot je dolga in strma, vendar z veliko mero veselja in pozitivne energije, ki nas drži pokonci, lahko premagamo še tako naporno in pa nemogočo pot. Na koncu nas čaka nagrada, za katero smo garali. V tem primeru nagrada ni bombon, ki ti ga babica podari za rojstni dan. Ne. Nagrada predstavlja cilj, ki si ga dosegel.

Gal

Ne morem verjeti, da je mojega osnovnošolskega šolanja že konec. Toliko spominov in doživetij sem preživel in občutil v zadnjih devetih letih. Seveda se mi zdi, da so leta kar frčala, pa čeprav včasih niso tako gladko tekla.

Anej

Še malo, pa nas bodo poti ločile. Vsak bo šel po svoji poti do zelenega cilja. Nobena pot ne bo enaka. Nekatere bodo zavite, druge pa ravne, z jasnim koncem poti. Vsi moramo živeti s ciljem in ne smemo pozabiti, zakaj živimo in kdo smo. Tako kot je rekel nekoč neki pisatelj: »Cilj je manj pomemben kot prisotnost v vsakem trenutku, na poti do cilja.«

Jure

ŠTIRI MRAVLJICE

Hana Grubič, 2.a

A vsak konec je hkrati tudi nov začetek. Šolanje bomo res nadaljevali na različnih šolah, vendar bomo tudi tam spletali vezi z drugimi ljudmi. Prav sedaj, na pragu odraščanja, so najbolj pomembni zvesti prijatelji, ki nam vedno stojijo ob strani, nas nasmejejo in s tem polepšajo dan. V srcih pa ne bomo pozabili starih sošolcev. Naše poti, ki so do sedaj spletale celoto, se bodo razšle. Tako kot lahko voda teče na milijon različnih načinov, bomo tudi mi poiskali svojega.

Katja

Osnovna šola. Lepi spomini bodo nanjo. In če seštejem in povzamem vsa ta leta skupaj, smo jaz in moji sošolci preživeli veliko lepega. Zdaj bo prišla srednja šola, ki pomeni nove izkušnje in nova prijateljstva. Še vedno pa velja pravilo, da brez šole nisi nič.

Ana

Odprla sem vrata. Vem, da se je videlo, kako so se mi oči zableščale. Ampak nisem vedela, kam. Nisem vedela, kako. Dobro, da je bila ob meni mami. Prvi dnevi v šoli so vedno težki.

Tamara

ŠTIRI MRAVLJICE

Edin Kahrimani, 2.a

Mia Škoberne, 9.a